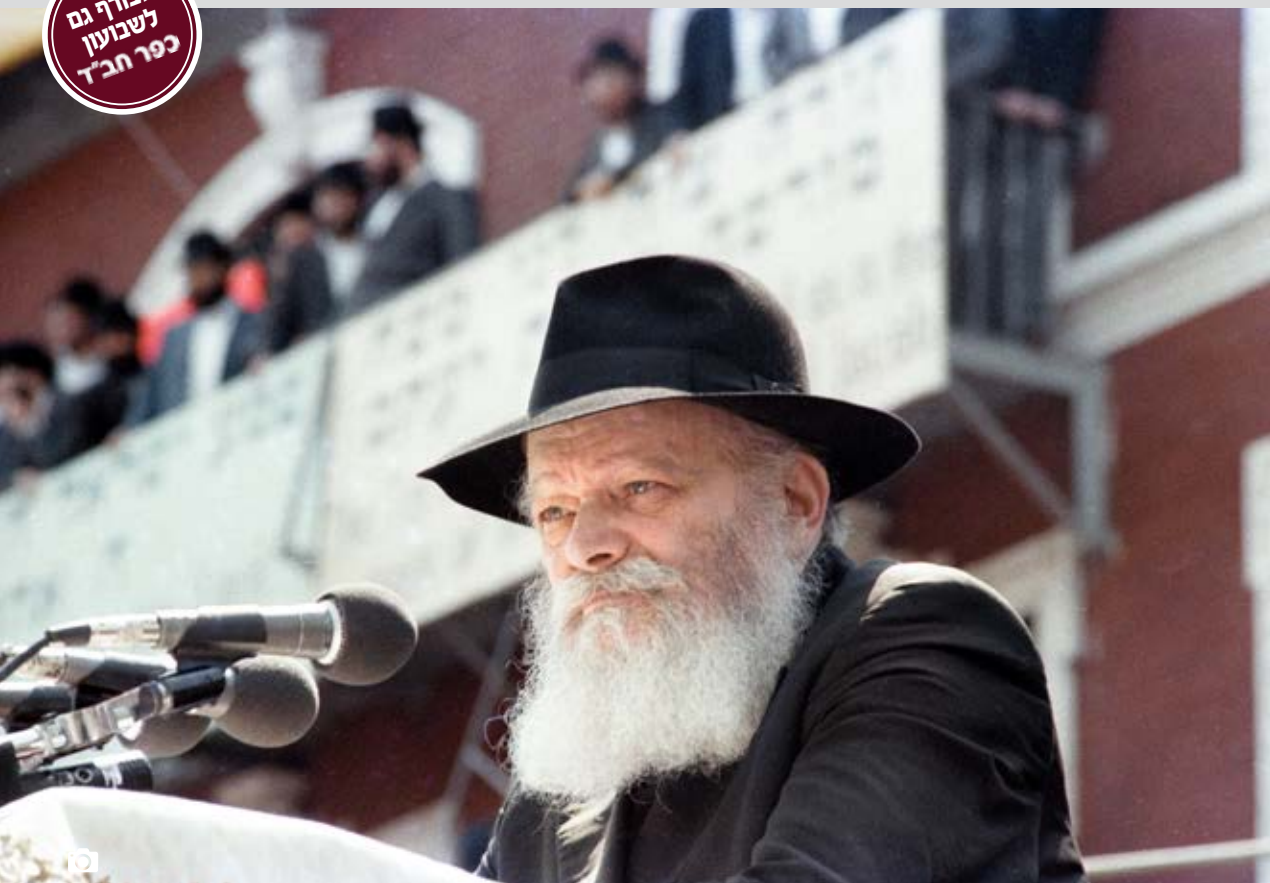


ב"ה • ערב שבת קודש פרשת אמור • י"ח אייר, ה'תשפ"ה

התקשרות

1600

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד



129171 / Melamed Yossi

תהלוכת ל"ג בעומר, תש"ח

**"תורתו אומנותו" של רשב"י מסייעת גם לנו
שיעור בלקוטי שיחות, אור וחיות**

**הלימוד מהנהגת רשב"י: לדרוש את טובת הזולת
שולחן שבת חסידי**

**על יהודי להיות תמיד במצב של "אמור!"
התוועדות עם הרבי**

03

ההוראה משם הפרשה "אמור" בקשר לעניין 'אהבת ישראל' שבימי הספירה: צריכה להיות 'אמירה' מתמדת, להעניק לזולת מן התוכן הקיים בנו, ובאופן של "אמור" – בלשון רכה ובדרכי נועם • **התוועדות עם הרבי**

04

סיפור חייו של רבי שמעון בר יוחאי ודרך עבודת השם שלו, מלמדים אותנו כי התורה היא ה'חמצץ' שמאפשר ליהודי לעבוד את השם באמצעות קיום המצוות, והתפקיד של בני התורה הוא לספק לכל העם את החמצן הזה • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

לימוד החסידות צריך להיות 'מן הקל אל הכבד', וככל שהולכים ומתקדמים בלימוד, ה'עול' הופך לחשק ותענוג – מענה ליהודי שחשש להתחיל בלימוד החסידות עקב ה'עול הכבד' הכרוך בכך • **מכתב מבואר**

14

העיסוק של רשב"י בתורה באופן של 'תורתו' אומנותו פעל שאת 'עמל המלאכה' יעשו אחרים עבורו; האם גם אנו יכולים לזכות למעלה זו? ומדוע נזקק רשב"י לכך כדי לפעול הורדת גשמים לעולם? • **אור וחיות**

16

במה היה עסוק הרבי בזמן השיא של ליל יו"ד שבט? ומדוע ביקש הרבי מהרב ליפשיץ להישאר בניו יורק לשבת? – הלימוד מהנהגת רשב"י: לדרוש את טובת הזולת, גם בדברים 'קטנים' • **שולחן שבת חסידי**

גליון זה יוצא לאור לערב שבת קודש שחל בו יום ל"ג בעומר, יום ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי, מימים טובים המצוינים אצל רבותינו נשיאנו לדורותיהם, ואצל הרבי באופן מיוחד.

המדור 'שיעור בלקוטי שיחות' עוסק בחיבור בין עבודתו הנעלית של רשב"י, שהייתה 'תורתו' אומנותו עם עבודתו אנו, תוך ביאור מאמרו של רשב"י המופיע בפרק רביעי של פרקי אבות, אותו אנו קוראים בשבת זו.

במדור 'אור וחיות' נלמד רעיון מתוך מאמר חסידות, ונגלה כי גם אנו יכולים ללמוד תורה באופן של מעין 'תורתו' אומנותו של רשב"י, ואף לפעול באמצעות זה על כללות עבודת השם שלנו.

במדור 'שולחן שבת חסידי' מופיעה הצעת תוכן להתוועדות עם בני הבית, באמצעותה נוכל 'לקחת' מהנהגת רשב"י חיזוק בעבודה האישית שלנו, לדרוש באמת את טובת הזולת.

ל"ג בעומר נקרא גם בשם 'מתן תורה של תורת החסידות'. בהתאם לזה מוקדש המדור 'מכתב מבואר' לעניין גודל החשיבות של לימוד החסידות באופן תדיר; והמדור 'התוועדות עם הרבי' עוסק בלימוד הוראה מפרשת השבוע, אף היא בקשר לעניינים של ימי הספירה.

בתפילה שנזכה ביום שמחת הרשב"י, אשר על ספר הזהר שלו נאמר ש'בו יצאו ישראל מן הגלות ברחמים', לשמחת הגאולה השלימה, ותיכף ומיד ממשי.



למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

תמונה מספרת – 13 • עת לדעת – 18 • פרקי אבות – 20 • שניים מקרא – 21 • לוח חב"ד – 31 • זמנים ושיעורי השבוע – 32



צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1600
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורנתו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נב"מ ז"ע



אם תוכן זה יישאר בשכל ומחשבת האדם בלבד, לא תצמח מכך כל תועלת לזולת. לכן מצווה התורה: "אמור!"

אותה משמעות של המילה "אמור" - גילוי עניין אל הזולת, יכולה לבוא לידי ביטוי בלשון הקודש גם במילים אחרות - דיבור וכיוצא בזה, ואדרבה: הלשון הרגיל בתורה הוא **"דבר"** אל בני ישראל גו". אך שם הפרשה הוא "אמור" דווקא.

החילוק בין לשון "דיבור" ללשון "אמירה" הוא, ש"דיבור" מורה על "לשון קשה", ו"אמירה" מורה על "לשון רכה";

וזוהי ההוראה הנלמדת מדיוק הלשון "אמור": הפעולה וההתעסקות עם הזולת צריכה להיות באופן של "אמירה" דווקא, "בלשון רכה". כאשר מדברים עם הזולת כדי לפעול עליו בעניין מסוים, אין לדבר עימו באופן שיכול להטיל עליו אימה ופחד, אלא "בלשון רכה" ובדרכי נועם.

ההתעסקות וההשפעה אל הזולת באופן של "אמור", "בלשון רכה" - צריכה להיות מבלי להתחשב במעמדו ומצבו של הזולת. אפילו כאשר הזולת נמצא במעמד ומצב רוחני ירוד, גם אז צריכים לדבר עימו באופן של "אמור", "בלשון רכה" דווקא.

וכמבואר בספר התניא, שגם כאשר מדובר אודות אדם שנמצא במעמד ומצב ירוד ביותר, אמרו חז"ל: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו", היינו, ש"מקומו גורם לו לחטוא, להיות פרנסתו לילך בשוק כל היום ולהיות מיושבי קרנות... ויצרו בוער כתנור כו", ולכן אמרו חז"ל "והווי שפל רוח בפני כל האדם", "אפילו בפני קל שבקלים", מאחר שהניסיון שהוא נתון בו הינו גדול ביותר.

ויתרה מזו אמרו חז"ל: "הווי דן את כל האדם לכף זכות". כלומר: לא זו בלבד שלא ידון אותו ויקטרג עליו כו' ("אל תדין את חברך"), אלא אדרבה ידון אותו לכף זכות, ויביט על הטוב הקיים בו.

וכאשר הזולת מקבל את הדברים באופן של "אמור", "בלשון רכה" - הרי כאשר גם הוא יגיע למעמד ומצב בו הוא בעצמו יעסוק בהשפעה על אחרים, ידבר גם הוא באופן של "אמור", "בלשון רכה", כפי שהוא בעצמו קיבל את הדברים.

ההוראה הנלמדת מימי הספירה, שצריכים להתנהג באופן של 'אהבת ישראל', נלמדת לא רק מהנהגת תלמידי רבי עקיבא לאחר ל"ג בעומר, אלא אדרבה: עיקר ההוראה נלמדת מהימים שלפני ל"ג בעומר, בהם מודגש עד כמה חמור העניין ש"לא נהגו כבוד זה בזה".

ובפשטות, כאשר יהודי יודע שבימי הספירה עליו להימנע מלברך "שהחיינו", ולהימנע מעריכת שמחת נישואין למרות גודל העניין של קיום מצוות "פרו ורבו", וכל זה - בגלל המאורע שנגרם כתוצאה מכך ש"לא נהגו כבוד זה בזה", הרי הוא מבין עד כמה חמור הדבר, ועד כמה יש להיזהר מכך.

בעניין זה של 'אהבת ישראל' ישנה גם הוראה כללית שלמדים מפרשת אמור, אותה קוראים באופן קבוע בימי הספירה:

שם הפרשה, המבטא את התוכן הכללי של הפרשה כולה, הוא "אמור". המילה "אמור!" משמשת ציווי והוראה, שצריכה להיות 'אמירה' מתמדת.

כאשר התורה מדברת אודות עניין של 'אמירה' ("אמור"), בהכרח לומר שהכוונה בכך היא ל'אמירה' בעלת תוכן אמיתי ובעל משמעות. אך למרות זאת, קיומו של התוכן בשכלו ובמחשבתו של האדם אינו מספיק, נדרש שיהיה גם "אמור": 'אמירה' של אותו תוכן אל הזולת.

כי כיוון שמדובר כאן אודות תוכן בעל משמעות, הרי אם זה יישאר בשכלו ובמחשבתו בלבד, לא תצמח מכך כל תועלת עבור הזולת, כי "אין אדם יודע מה שבליבו של חברו". לכן, מצווה התורה באופן מיוחד "אמור!", לגלות את הדברים ולאומרם אל הזולת.

עניין זה הוא בהתאם לציווי "ואהבת לרעך כמוך". כלומר: כאשר יש בידו עניין טוב, כמו במקרה זה - שיש במחשבתו עניין בעל תוכן ומשמעות, עליו להשתדל שגם הזולת יוכל להפיק ממנו הנאה ותועלת.

נוסף לכך:

תורתו אומנותו

יום ל"ג בעומר מזוהה אצל כולנו מיד כיום פטירתו או "יום ההילולא" של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כפי שהוא עצמו כינה אותו ביום פטירתו, כמסופר בזוהר הקדוש¹.

ביום זה עלינו להתבונן בדמותו של רבי שמעון, וללמוד ממנה. ואם נרצה לאפיין במילה אחת את דרכו בעבודת השם של רבי שמעון, הרי שללא ספק נראה שהיא תהיה: תורה. קצת לשמוע, ללמוד ולהעמיק בתולדות חייו ובמעלות שנקשרו בשמו של רשב"י ובמהותו כ"איש התורה", מעורר אצל כולנו את התשוקה ללימוד התורה ולאהבת התורה, ובמיוחד לפנימיות התורה.

מעבר לאהבת ישראל שלו, לכך שביטל גזירות על עם ישראל, ליראת השמיים שבוודאי הייתה לו, לדקדוק ולהידור במצוות - מעבר לכל אלו, התייחד רשב"י בכך שהיה שקוע בתורה כל כולו, ולימוד התורה היה כל עולמו ממש.

רשב"י בולט מעל כל התנאים בכך שאין ולו פרק אחד בכל המשנה כולה, שרשב"י איננו מוזכר בו בשמו²! במילים פשוטות זה אומר שאין נושא תורני אחד שרשב"י לא עסק בו והוסיף בו חידוש ועמדה משלו. בין אם מדובר על דיני ממנות, הלכות שבת, הלכות טומאה וטהרה, הלכות הקרבת קורבנות, הלכות תפילה ועוד ועוד.

בגמרא³ מקבל רשב"י תואר נדיר ומיוחד: "תורתו אומנותו". כיום קיבל הביטוי הזה משמעות שונה מהקשרו המקורי, ומוענק כתואר לכל מי שיושב באוהלה של תורה. אך הפירוש המקורי והאמיתי של הביטוי "תורתו אומנותו", מתאר אדם שעוסק כל הזמן בתורה, פשוטו כמשמעו. זוהי דבקות אידיאלית ומוחלטת בתורה. הוא לא מסיח את דעתו מן התורה ולו לרגע אחד, ולכן המשנה פוסרת אותו אפילו מלהתפלל שלוש תפילות ביום!

על כך אמר רבי יוחנן: "לא שָׁנָו [המשנה איננה עוסקת] אֶלָּא כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי וְחֲבִירֵי, שֶׁתּוֹרָתָם אִמְנוּתָן. אֶכְּלָ כְּגוֹן אֲנִי - מִפְּסִיקִין לְקִרְיָאָת שְׁמַע וְלִתְפִּלָּה". כלומר, התואר הזה נדיר כל כך, עד שהאמורא רבי יוחנן, שהיה תלמיד חכם אדיר, שחיבר את התלמוד הירושלמי וההלכה נפסקה כמותו בכל מקום, מעיד על עצמו שהוא איננו עונה לקריטריון של "תורתו אומנותו", ששייך באופן בלעדי רק לרשב"י וליחידי סגולה כמותו.

אמרה מיוחדת נוספת של רשב"י המובאת בתלמוד הירושלמי⁴, ממחישה עד כמה הוא היה דבק בלימוד התורה: "רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי אָמַר: אִילּוּ הָיִנָּה קָאִים עַל טוֹבָא דְסִינִי בְּשַׁעְתָּא דְּאִתְּהִיבַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הָיִנָּה מִתְבַּעֵי קוֹמִי רַחֲמָנָא דִּיתְבָּרִי לְבַר נָשָׂא תָרִין פּוּמִין, חַד דִּהּוּה לְעֵי בְּאוֹרִיתָא וְחַד דְּעָבִיד לִיהָ כָּל צוֹרְכֶיהָ". ובעברית: אילו הייתי נוכח במעמד הר סיני בשעת מתן תורה, הייתי מבקש מהקדוש ברוך הוא שיברא

שיעור בלקוטי שיחור

תורתו אומנותו

סיפור חייו של רבי שמעון בר יוחאי ודרך עבודת השם שלו, מלמדים אותנו כי התורה היא ה'חמצץ' שמאפשר ליהודי לעבוד את השם באמצעות קיום המצוות, והתפקיד של בני התורה הוא לספק לכל העם את החמצן הזה.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק י', שיחה ל"ג בעומר

1. ג. רצא, א. ועוד.

2. ראה בגוף השיחה, הערה 9.

3. שבת, יא, א.

4. ברכות, א, ב.

בגמרא⁵:

**נפקו [יצאו מן המערה], חזו אינשי דקא כרבי וזרעי
[ראו אנשים שחורשים וזורעים].**

**אמרו: "מניחין חי עולם ועוסקין בחי שעה?!" כל
מקום שנותנין עיניהן, מיד נשרף.**

**יצתה בת קול ואמרה להם: "להחריב עולמי
יצאתם? חזרו למערתכם!"**

**הדור אָויל, איתבינו תריסר ירחי שתא [חזרו לשבת
במערה שנים עשר חודשים נוספים]...**

יצתה בת קול ואמרה: "צאו ממערתכם!"

**נפקו. כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר, הוה מסי
רבי שמעון [כל מקום שהיה ממת רבי אלעזר, היה
מחיה רבי שמעון]. אמר לו: "בני, די לעולם אני
ואתה".**

לאחר שנה נוספת של הסתגרות במערה, רשב"י משנה גישה באופן קיצוני. אם לפני שנה הוא לא יכול היה להבין אנשים שאינם אברכים או תלמידי ישיבות, ואפילו שרף במבטו(!) אנשים שעבדו לפרנסתם, כעת הוא אומר לבנו רבי אלעזר: "די לעולם אני ואתה". במילים של ימינו זה נשמע כך: "שני אברכי כולל זה מספיק לשימור עולם התורה. לגבי כל השאר, אין בעיה שילכו להייטק..."

אם רשב"י היה אומר לרבי אלעזר שגם אנשים שעובדים זה בסדר, ולא צריך רק אברכים ותלמידי ישיבות, נחא. אבל מדוע הוא אומר לו ש"די לעולם" בשני תלמידי חכמים? מה הבעיה שיהיו הרבה ישיבות, הרבה כוללים והרבה תלמידי חכמים?!

על פניו, רשב"י מעביר לנו כאן מסר די מפתיע, שבאמת אין צורך לשאוף להיות תלמיד חכם ובן תורה. להיות עובד אדמה או חקלאי זה מספיק טוב, ואין בעיה אפילו שכולם יהיו כאלו.

גם האמרה שמובאת בשמו של רשב"י בפרק רביעי של פרקי אבות, אותו נקרא השבת, משדר את אותו מסר. רשב"י לא ממליץ לכולם ללכת בדרכו, להפך.

נקרא את המשנה⁶:

לאדם שני פיות: אחד שבו יעסוק בתורה, ושני שבו יעשה את שאר צרכיו.

נחשוב רגע על משמעות האמירה הציורית הזו. בעיני רבי שמעון, לפה יש תכלית אחד ויחידה: להגות בתורה. הפה צריך לומר דברי תורה כל היום וכל הלילה. רק מה, צריך גם לאכול ולשתות, לדבר ולשיר? בשביל זה כדאי היה שיהיה לאדם פה נוסף, שישמש אותו עבור הצרכים החומריים הללו. עד כדי כך ראה רשב"י את לימוד התורה כעיסוק הבלעדי והחשוב ביותר.

וכמובן, הסיפור הידוע ביותר על קורות חייו של רשב"י הוא זה שמספרת הגמרא, על שנים עשרה שנים רצופות שבהן הוא היה ספון יחד עם בנו רבי אלעזר במערה בגליל ועסק בתורה ללא הרף. בצאתו מהמערה הוא רואה אנשים חורשים וזורעים ועוסקים בעבודת האדמה ובחיי החומר, והוא לא מסוגל לסבול זאת. הוא שורף אותם במראה עיניו. מי ש"תורתו אומנותו" בדרגתו של רשב"י, איננו מסוגל להכיל שום דבר אחר שאיננו לימוד תורה.

ומעל הכול עולה התיאור הנפלא והנורא שבזוהר הקדוש על יום פטירתו של רשב"י, בו אמר רשב"י דברי תורה כה נשגבים וגילה סודות כה עליונים, עד שאור גדול זרח ממנו ואש גדולה הקיפה אותו, עד שאפילו תלמידיו וחבריו הקרובים לא היו מסוגלים להביט בו!

ובכן, כל הסיפורים הללו לא סופרו לנו סתם. הם נותנים לנו נגיעה קטנה בשולי גלימתו של רבי שמעון ובקדושתו העצומה, והם כמובן מעוררים בנו תשוקה להתמסר לתורה. אומנם דרגתו של רשב"י נשגבה מאיתנו, אך כל אחד מאיתנו נדרש וגם יכול להוסיף בהתמסרות ללימוד התורה, לקבוע עיתים לתורה ולהוסיף בלימוד התורה בכמות ובאיכות.

שני אברכים בלבד?

אך, מה אם נגלה שרשב"י בעצמו קורא לנו שלא ללכת בדרכו?

ציטטנו קודם מהגמרא את הסיפור על רשב"י ובנו רבי אלעזר, שיוצאים מהמערה לאחר שנים עשרה שנים רצופות של לימוד תורה, ולא יכולים להכיל מצב שבו אנשים עוסקים בעבודת האדמה. נקרא את הסיפור המלא כפי שהוא מופיע

5. שם, לג, ב.
6. משנה יג.

שאצלם "כתר שם טוב" (מעשים טובים)
הוא מעלה גדולה מ"כתר תורה".

אך איך ייתכן לומר שרבי שמעון בר יוחאי, אשר תורתו אומנותו, דעתו תהיה ש"כתר שם טוב עולה על גביהן", גם על גבי "כתר תורה"?

הגם שמוכן כי גם לפי רבי שמעון בר יוחאי אין די בתורה לבדה, ויש הכרח גם ב"מעשים טובים" - הרי לכאורה פירוש הדבר אינו אלא שגם מי ש"תורתו אומנותו", אסור שיחסרו לו חס ושלום מעשים טובים. כשם שגם מארי עובדין טבין מחויבים בלימוד תורה.

אך מהו ההסבר בדבריו, אשר גם אצל מי שתורתו אומנותו ישנה מעלה גדולה יותר למעשים טובים מאשר ללימוד תורה?!

אין ספק בכך שלעשות מעשים טובים זה דבר נפלא. חלוקת סלי מזון, הכשרת מטבח, הקשבה והבעת אמפתיה או הענקת עצה טובה ליהודי במצוקה - כל אלה דברים נעלים ויקרים מאד. כמובן שרשב"י עסק גם בדברים כאלו, כמו שהקפיד לקיים את כל מצוות התורה בדקדוק וביראת שמיים. אבל האם זהו רשב"י? זה מה שמייחד אותו וזה מה שהוא מלמד אותנו?

הלא רשב"י הוא זה שמראה לנו מהי "תורתו אומנותו". תפקידו הוא לספר לנו ולהדגיש לנו את המעלה הנפלאה של לימוד התורה, את המתיקות של שיעור תורה, את הצורך ללמוד יותר לעומק, יותר בהתלהבות ומתוך דבקות בהשם ובקדושת התורה. ולא רק זה, אלא לחנך אותנו שזה הדבר העיקרי, הגדול והנעלה ביותר, לפחות אצל תלמידי ישיבות ומי שזכה לכך. ומי שלא - שלפחות יעצים את השעות אותן הוא כן זוכה להקדיש ללימוד התורה.

ולמרות זאת, רשב"י הוא האיש שמספר לנו ש"כתר שם טוב עולה על גביהם", וזה שאומר "די לעולם אני ואתה!". איך יתכן שרשב"י, סמל הדבקות המוחלטת בתורה, משרר מסר הפוך מדרכו בעבודת השם?!

כאן בונים

התשובה לשאלה היא, שעלינו לקרוא אחרת את דברי רבי שמעון. ישנו פירוש אחר, ועמוק יותר, לדבריו ש"די לעולם אני ואתה" ו"כתר שם

רבי שמעון אומר:

שְׁלֹשָׁה כְּתָרִים הֵם: כְּתָר תּוֹרָה, וְכְתָר כְּהֻנָּה, וְכְתָר מַלְכוּת; וְכְתָר שֵׁם טוֹב עוֹלָה עַל גְּבִיּוֹהָ.

"כתר שם טוב" פירושו עשיית מעשים טובים. והכתר הזה - המעלה הזו - מלמד אותנו רשב"י, עולה על שאר הכתרים: כהונה, מלכות ותורה.

במילים פשוטות: להיות כהן זה דבר גדול, להיות מלך בוודאי, וגם תלמיד חכם זו מעלה נפלאה. אבל הכי חשוב - לעשות מעשים טובים. לעזור לנזקקים, לשמח פצועים ולתרום לעמותות. אלו מעלות גדולות יותר מכהונה, מלכות, ואפילו מלימוד התורה.

ומיד עולה וצפה השאלה:

לכאורה נדרש ביאור:

לגבי רוב העולם, אלו שאין תורתם אומנותם, שעיקר עסקם אינו בתורה, אלא שייכים הם לסוג של מארי עובדין טובין [- בעלי מעשים טובים] - מובן

7. ראה פירוש רש"י, ברטנורא ועוד על המשנה. וראה בגוף השיחה, בשולי הגיליון להערה 21, דעות נוספות בפירוש המשנה.

- א. אין לתרץ על פי הידוע (אוה"ת ר"פ ויגש. אוה"ת ואתנתן ע' רעו ואילך. ועוד) דלעת"ל יהי' מעשה גדול - כי מזה שנקבע מאמר זה באבות, הוראות עתה, מוכח שזה שכש"ט עולה על גביהן הוא קודם הזמן דלעת"ל.
- ב. ראה גם דרך חיים (למהר"ל) אבות כאן: ודאי מה שאמר כאן כתר תורה לא אמרו כשאין לו מעשים דודאי כהאי גונא לא תר הוא כלל.
- ג. להעיר מב"ק יו, א: אר"י משום רשב"י. . כל העוסק בתורה ובגמ"ח זוכה לנחלת שני שבטים כו'.
- ד. ובמצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים (ולא תחסר המצוה) - אין מפסיקין (מו"ק ט, ב. רמב"ם הל' ת"ת פ"ג ה"ד. הל' ת"ת לאדה"ו שם (ושם, שאין מפסיקין גם מלימוד שאינו גונע עכשיו למעשה מפני ש"ת"ת מצד עצמה היא ג"כ גדולה משאר מצוות)).
- ה. רמב"ם הל' ת"ת פ"א ה"ח. תוס' ע"י ר"ד רמז. שו"ע אדה"ו או"ח ר"ס קנה. וראה הל' ת"ת לאדה"ו פ"ג פריי דיינים בזה.
- ו. ראה מאמר רשב"י (ע"ד מאמר זה איתא ביומא עב, ב. ספרי קרח יח, כ. יל"ש משלי רמז התקמא. הובא בהל' ת"ת להרמב"ם (רפ"ג) ולאדה"ו (רפ"ד) - אבל במקומות הנ"ל אינו מרשב"י (קה"ר פ"ו, א (ב) ג' כתרים הם כו' כל מי שזוכה לתורה כאילו זכה לשלשתן וכל שלא זכה לתורה כאילו לא זכה לאחת מהן" - ואינו מסיים שם (אבל בפסקא שלאח"י (ג) הובא מאמר רשב"י "חביב שם טוב מארון הברית כו' חביב שם טוב מכהונה ומלכות כו") וכש"ט עולה על גביהן. וראה מת"כ שם, דמה שמסיים "כל מי שזוכה לתורה כו" - "ל"ל שזה מ"ש במשנה במס' אבות שכש"ט עולה על גביהן כי התורה שם הטוב" (ולהעיר מאד"נ רפמ"א, שמביא מאמר ר"ש ואח"כ מפרש רק ה' כתרים ומעלת כתר תורה על כתר כהונה ומלכות. (כתר כהונה כיצד אפילו נותן כו' כתר מלכות אפילו נותן כו' אבל כתר תורה כו' כל הרוצה ליטול יבוא ויטול כו') וראה רמב"ם הובא לעיל הערה 21 בשו"ע (ג). וראה לקמן הערה 65.

טוב עולה על גביהם".

וכדי להבין לעומק את דבריו של רשב"י, עלינו לרענן את ידיעתנו ביסודות התורה והחסידות, ולדבר שוב על תכליתה של עבודת השם ועל השליחות שלנו כאן בעולם.

נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

מאחר שכוונת הבריאה היא לעשות את העולם דירה לו יתברך, מובן שכל האופנים בעבודת השם בעולם נצרכים כדי למלא כוונה זו.

לא רק מעשה המצוות הנעשה בדברים גשמיים, אלא גם לימוד התורה, ואפילו האופן של תורתו אומנותו אצל אלו המופשטים מן העולם לגמרי - תכליתו לעשות את העולם דירה לו יתברך.

על בסיס דברי המדרש, מתמצת ומעצים אדמו"ר הזקן בספר התניא⁸ את כל הסיפור של עבודת השם במשפט אחד: "וְזֶה כָּל הָאֶדָם וְתַכְלִית בְּרִיאָתוֹ וּבְרִיאַת כָּל הָעוֹלָמוֹת, עֲלִיּוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים: לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַתְּחוֹנִים".

העולם כולו נברא כדי שהנשמות תוכלנה לרדת לתוך הגוף הגשמי, לחיות חיים גשמיים הכוללים אכילה ושתייה, גידול משפחה ועיסוק בפרנסה, וכך תוכל לקיים מצוות הקשורות בחפצים פיזיים ובסדר החיים הפיזי, ועל ידי כך לבנות לקדוש ברוך הוא מקום משכן גשמי, העשוי מדברים גשמיים, כאן בעולם הזה הגשמי.

ואכן, במקומות רבים מבוארת מעלתם של מי שעוסקים במשימה הזו בפועל. בעלי עסקים, אנשי מקצוע שונים, בעלי משפחה העובדים לפרנסתם - אלה הם 'פועלי הבנייה' של הדירה לקדוש ברוך הוא בעולם הזה. הם עושים מצוות ומעשים טובים בבית ובשדה, בכביש וברכבת, במכולת ובמוסך, ובכך מגשימים את מטרת

8. פרק 8.

בריאת העולם. הם אף זוכים ומממשים את האמונה, חווים השגחה פרטית ומצליחים לעמוד בניסיונות - ובכך מקדשים את כל מה שהם באים איתו במגע.

אם מסתכלים על העולם במשקפיים כאלו, הרי אותם יהודים שמקדישים את חייהם ואת עיקר זמנם דווקא ללימוד התורה, עלולים להיראות קצת בשוליים. לכאורה, הם 'תלושים' ולא מתאימים כלל לעולם הזה.

על שער הכניסה לעולם הזה כתוב באותיות אדומות: "סכנה, כאן בונים". זו אכן סכנה, משום שליהודי אורבות כאן בעולם סכנות רוחניות רבות. לכן אנו חובשים קסדות ומשתמשים באמצעי הגנה כדי לא ליפול ולהינזק. אך מאידך, אנו עוסקים בבנייה. בבניית בית להשם.

וכשנכנס "בן תורה" לעולם הזה, כל הפועלים מרימים גבה. מה אתה עושה כאן, אם לא באת לעבוד? יהודי שבא עם הסטנדר והגמרא, לבוש בחליפה ובחולצה לבנה, עלול להיראות אולי כמו בנו המפונק של הזים, שבא לסייר באתר הבנייה בחליפה מחויטת ונזהר שלא תתאבק בתנאי השטח. מבטי העובדים כאילו אומרים לו בלי מילים: לשם מה הגעת אם אין לך קסדה, אתה לא מעוניין להתלכלך במלט, ולא יודע איך להחזיק ג'קסון?

זה כמובן לא נכון. חייבים לומר שאותם אלה שזכו להיות "בני תורה", לא באו לכאן סתם. גם להם יש שותפות אקטיבית בבנייה, גם להם תפקיד חשוב וחיוני במשימת בניית ה"דירה לו יתברך בתחתונים".

מהו אכן תפקידם של בעלי התורה? במה הם, המרוממים מחיי המעשה, יכולים לעזור באתר הבנייה?

כלל הוא": "אין חבוש מתיר עצמו". ולכן, אילו היה אצל בני ישראל רק אופן עבודה זה של פעולה בהיותם בתוך העולם, אזי לא היו יכולים לזכך ולרומם את העולם מן ההעלם⁹ וההסתר שבו.

ולכן מוכרחת להיות אצל בני ישראל גם תנועה של התפשטות והתרוממות מן העולם.

והכווץ על זה הוא מאלו שתורתם אומנותם. אשר תפקידם לפעול תנועה זו של תורתם אומנותם אצל כל בני ישראל.

ז. ראה תניא פל"ו. ובכ"מ. ועייג"כ אגה"ק סוס"ה. סוס"ט. ועוד.

ח. ברכות ה, ב. וש"נ.

ט. דעולם לשון העלם - לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

י. ולהעיר דרשב"י הוא המ"ד (מנחות צט, סע"ב) דיוצאין מצות לא ימוש גו' בק"ש שחורית וערבית. וראה קו"א בהל"א ת"ת לאדה"ו רפ"ג (תו"א מג"א צח, ג). וראה לקו"ש ח"ג ס"ע 1004 ואילך.

אבל גם זה לא פותר את הבעיה. כמו שהגמרא אומרת: "אין חבשו מתיר עצמו". אסיר אינו יכול להתיר את כבליו ולשחרר את עצמו בכוחות עצמו. יהודי שחי בתוך העולם ומעוניין להתנתק למשך שעה ללימוד תורה נטו, יחוש שהוא לא יכול לעשות זאת. הידיים שלו עצמו כבולות, איך הוא יוכל לשחרר את האזיקים?

נחשוב על יהודי שפתח עסק, והוא עובד בו משעה מוקדמת בבוקר עד שעה מאוחרת אחר הצהריים. הוא בהחלט מרגיש שכדי שהעסק יתנהל כהלכה, הוא צריך ללמוד שולחן ערוך. כדי שהוא יקפיד לקיים תפילות במניין למרות הלחץ, הוא חייב ללמוד חסידות. אבל איך לומדים? איזה ספר פותחים? מאילו הלכות להתחיל? ובכלל, השפה קשה והסגנון לא מוכר. קשה מאד להספיק בזמן המועט המוקדש לזה, ללמוד, להבין, להתקדם, להתחבר ולצאת עם משהו ביד. נוסף על המחסומים הטכניים, קיימים גם מחסומים מנטליים. קשה להתרכז, קשה להחזיק ראש. הראש שקוע בעבודה, במכירות, בלחץ הזמנים, בבנק. האזיקון של העולם הזה קושר ליהודי את הידיים, בצורה שהוא עצמו לא יכול לפתוח אותו.

אז מה עליו לעשות? - כאן בדיוק נכנס תפקידם הייחודי של אותם יהודים שזכו לכך שתורתם תהא אומנותם.

כל יהודי שעוסק בלהאיר את העולם, זקוק למישהו מבחוץ שיבוא וישחרר את כבליו. מישהו מחוץ ל'אתר הבנייה', שיביא לו ארוחה חמה ומים קרים. ובנמשל: שידריך אותו מה ללמוד, וילמד אותו איך ללמוד. שיציג את הדברים בצורה מעניינת וחיה, שימחיש אותם וימלא לו את הלב בתורה.

זה לא פוטר אף אחד מהחובה ומהמצווה הגדולה להגות בתורה מדי יום ביומו, להשתתף בשיעורים קבועים ולא לוותר על חוק לימודו. זה כן מוסיף עוד ממד שלם לעבודת השם: אותו יהודי שיוצא 'החוצה' אל העולם, צריך ללמוד הלכה עם תלמיד חכם או בן ישיבה שחי את התורה כל היום, שלמד את הסוגיות ו'לעס' אותן, שחי את דברי התורה ויודע איך להמחיש אותם בצורה רהוטה, ולתת גם את העסיסיות והיופי שלהם. הוא זקוק ללמוד תניא עם יהודי שאצלו העולם מלכתחילה תופס פחות מקום, שאצלו מושגים כמו נפש אלוקית, השגחה פרטית או "אתכפיא" הם פשוטים ומוחשיים.

שגם מארי עובדין טבין, בזמנים שעליהם על פי תורה להקדיש ללימוד התורה, ולו יהא זה פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית, הנה בשעת הלימוד יהא לימודם באותו האופן של מי שאין לו שום "אומנות" (וממילא - דאגה) אחרת מלבד לימוד התורה.

אנחנו ניצבים מול פרדוקס: כדי לבנות להשם דירה בעולם, צריך להימצא בתוך העולם. אך מי שנמצא בתוך העולם, עלול להיעשות חלק ממנו, עד שכבר לא יוכל להתנער מחיי המעשה ולבנות דירה להשם...

נמחיש את הדברים:

מצד אחד, דורשים מיהודי להיות מעורה בעולם, כדי לזכך ולקדש אותו. ללמוד מקצוע או להקים עסק, לנהל לקוחות וחשבונות, להשתתף בשיבות ובפגישות, ולהתנהג בחוכמה ובמקצועיות. רק כך הוא יוכל לקיים את המצוות הרבות הקשורות דווקא לעולם הפיזי, לנהוג ביושר ולתת מעשרות לצדקה. ורק כך הוא יוכל לקדש שם שמיים בכל מיני מקומות ומצבים.

מצד שני, דורשים מאותו יהודי לזכור שהמקומות והמצבים שהם נדרש להימצא הם חשוכים ובעייתיים, שזקוקים לזיכוך והארה, ושחלילה לא 'תאקלם' בתוכם וירגיש בהם טבעי ונוח. עליו לזכור תמיד שעושר נועד רק כדי לקנות ציצית ותפילין מהודרות, לתת הרבה צדקה ולבנות בתי כנסת. נסיעות ברכבת או טיסות עסקים נועדו כדי לעשות בהן 'מבצעים' ולזכות עוד יהודי במצווה, והסיבה שהולכים למכולת או לאירוע היא בכלל כדי לקדש שם שמיים.

איך פותרים את הבעיה הזו? - על ידי הקדשת זמן לשיעורי תורה. שעת לימוד תורה רצינית היא שעה שבה מרימים את הראש מעל המים, ונזכרים בכך שהעולם הזה כשלעצמו חסר ערך, שאין משמעות לכסף, לפגישה עסקית או למציאת חן בעיני הבוס. הדבר האמיתי היחיד הוא הקדוש ברוך הוא, ולכל מקום אנו הולכים במשימתו.

יא. שעפ"ז מובן מאמר רז"ל (מכילתא בשלח טז, ד) שלא ניתנה תורה אלא לאוכלי הפן וביחד עם זה כאו"א מחוייב בת"ת ומברך נותן התורה (ל' הוזה) וכו'.

בכדי לפעול בעולם, גם בזולת, את התנועה של תורתו אומנותו.

יהודי שזכה ללמוד תורה - אם הוא בן ישיבה, רב או אברך כולל - עליו לדעת שהוא לא סתם מסתובב עם מים קרים ובלוני חמץ באתר בנייה. הוא זה שאמור לספק אותם לפועלים, לאלו שעושים את 'העבודה השחורה'.

ראשית, התובנה הזו צריכה להדהד בראשו של כל בן תורה. העובדה שהוא זכה לשבת וללמוד איננה פריבילגיה אישית שתכליתה היא להציל את עצמו ואת נפשו. זוהי שליחות אלוקית שהועידו לו, כדי שכאשר יידרש לכך הוא יוכל להפיץ את אור התורה. ההבנה שזו המהות וזו התכלית בלימוד התורה, תדרבן אותו לכך שכאשר תיקרה בפניו הזדמנות למסור דרשה באירוע, ללמוד בחברותא עם שכן, או לענות על שאלה הלכתית - הוא לא יחשוב פעמיים לפני שיתייצב ללמד ולחלוק מהידע שלו בתורה.

מעבר לכך, גם ברמה הפרקטית, לימוד התורה צריך להיות כזה שיוכל לעבור הלאה, ולהגיע גם לכאלו שאינם בני תורה. כאשר בחור ישיבה נוסע במונית, חוץ מסוגיה קשה בבבא מציא שיש לו בראש, הוא חייב לדאוג שיהיה מוכן על לשונו 'ווארט' תורני עם מסר מעודד לומר לנהג, משהו מתוק שיחיה אותו ואולי אפילו ירגש אותו עד כדי כך שהוא ישתף את הרעיון הלאה. כאשר אברך מגיע לשולחן שבת, צריך להיות לו רעיון מותאם לרמתם של בני המשפחה - רעיון מרומם לפרשת השבוע, או חידוש מעניין ופרקטי מהלכות מוקצה, שגם הילדים והאורחים יכולים להבין.

יהודי שהשם נתן לו אפשרות להיות 'בן תורה', חייב לצאת מהלימוד עם דבר תורה שיכול לשמש כ'חמץ' שמעניק חיים לסביבה. זה יקרה כאשר הוא יזכור כל הזמן את המטרה שבלימוד שלו, את מהות השליחות שלו כאן בעולם הזה.

"אני ואתה"

מי שמלמד אותנו על תפקידם של יהודי ה"תורתו אומנותו", הוא לא אחר מאשר רבי שמעון בר יוחאי - וזאת דווקא מפני שהוא הדוגמה והמודל המושלם ליהודי שהתורה היא כל חייו.

נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

כמוכן שב"תורתו אומנותו" יש דרגות רבות. ולמעשה, את הדבקות האמיתית בהשם והתחושה הפנימית העמוקה שהעולם אינו מאיים כל כך ושאפשר לקדש אותו, אנו מקבלים מהקשר עם הרבי, עם הצדיק שחי בכל הווייתו את הפשיטות האלוקית. אבל בדרכו של הרבי נלמד שהדברים נכונים גם בדרגות הפשוטות יותר.

רב הבקי בהלכה, יוכל לזקק את החומר וללמד בשעה המצומצמת של השיעור את ההלכות כפי שנדרשות לנו למעשה. אברך תלמיד חכם שחי את הסוגיה, יכול להדביק אותנו במתיקותה של סברה. העיקר: רק יהודי ש"תורתו אומנותו", יוכל למלא לאותו בעל עסק או עובד את שעת הלימוד שלו בצורה האיכותית ביותר, שתמלא אותו בכוחות לעשות לקדוש ברוך הוא דירה בתחתונים.

זהו ייעודם של אלו שתורתם אומנותם בבניית הדירה להשם בעולם הזה. הכניסו אותם הנה כדי שהם יהיו אחראים לספק 'חמץ' רוחני ותורני טרי ואיכותי לנשימה, בעבור אלו שעושים לקדוש ברוך הוא דירה בתחתונים.

ללמוד וללמד

עד עתה, הפנינו את הזרקור לאותם יהודים מאיתנו שרוב יומם מתעסקים בפרנסה. ראינו שמשימתם היא להאיר את העולם, ולכן הם חייבים לנצל את לומדי התורה ולקבל מהם 'אספקת חמץ', שכן רק כך הם יוכלו למלא את משימתם.

כעת מפנה הרבי את הדברים בחזרה ללומדי התורה, ומסביר כי הדברים הללו מחייבים גם את תלמידי הישיבות, תלמידי החכמים והאברכים:

בכדי שיהודי שתורתו אומנותו יוכל לנתק את עצמו מלימודו ולהתמסר להשפעה על אחרים, לא די שיחשוב על כך רק באותה שעה שעליו להתעסק ולפעול על הזולת בפועל.

מפני שאם כן, הרי בעומדו תמיד ללא הרף בתנועה של השתקעות רק בלימוד, ייתכן שלא יוכל לפעול בעצמו לקטוע את לימודו ולהתעסק עם אדם שמדרגתו נמוכה ממצב של "תורתו אומנותו".

ולכן צריך לימוד התורה עצמו להיות חדר בכוונה זו, שתכלית הלימוד היא

הדיוק ב"די לעולם (בעוסקי תורה") אני ואתה", אינו שדי בזה שיהיו הם לבדם "עוסקי תורה" ואחרים לא יעסקו בתורה, חס ושלום - אלא שדי בהיות שניהם במדרגת "תורתו אומנותו" על מנת לפעול תנועה זו בעולם, "די לעולם".

לאחר שתים עשרה שנים במערה, רבי שמעון ורבי אלעזר היו שקועים בעומקן של סוגיות בנגלה ובנסתר שבתורה, כשהם שרויים לגמרי בתורה עד כדי ניתוק מוחלט מ'אתר הבנייה' שבחוץ. לכן הקדוש ברוך הוא החזיר אותם שנית למערה, לשנה נוספת. השנה הנוספת הזו חידדה אצל שניהם את תפקידם שלהם במשימה של בניית ה"דירה בתחתונים".

רבי אלעזר רואה יהודים עובדי אדמה השקועים בעולם ובענייניו, ומשום כך אין להם את הכוח להתעלות ולתקן את העולם ולבנות בו את הדירה להשם. הוא יודע שיש גם בני ישיבות ואברכים לומדי תורה, אך הללו סגורים בבית המדרש ולא משפיעים על יהודי המעשה.

אומר לו רבי שמעון: "אלעזר בני, אני מבין את הבעיה שאתה רואה בעולם. אך יש לה פתרון. והפתרון הוא **אני ואתה**". זהו התפקיד שלנו, אלו ש"תורתם אומנותם", לספק חיות רוחנית ותורנית לעובדי האדמה. אפילו אם רק שנינו נתמסר לזה, נוכל לשנות את המצב.

השנה הנוספת במערה לא שינתה את היחס של רבי שמעון ליוקר לימוד התורה, חלילה. הוא היה ונותר 'יהודי של תורה' במובן המלא ביותר. היא כן הבהירה לו את מהות התפקיד של "תורתו אומנותו".

המשפט "די לעולם אני ואתה" איננו ממעיט, אלא בדיוק להפך: "די לעולם!" - הכוח שלנו כלומדי תורה להשפיע על העולם, על מי שנמצא וחי ועובד בתוך העולם, הוא עצום.

את המסר הזה בדיוק מעביר רבי שמעון גם במשנה בפרקי אבות שציטטנו:

זהו גם הביאור במאמר רבי שמעון: "וכתר שם טוב עולה על גביהן".

כוונת הדברים בפנימיות היא ל"מעשים טובים" בעניין לימוד התורה עצמו" - להתמסר לאחרים, כדי שגם אצל אלו השייכים ל"כתר תורה", תורתו אומנותו,

תהיה התנועה של מעשים טובים.

ולכן "כתר שם טוב עולה על גביהן":

כאשר בנוסף ללימודו לעצמו באופן של "כתר תורה", תורתו אומנותו, ישנה "על גביהן" גם "כתר שם טוב" - ש"כתר תורה" עצמו הוא באופן של "שם טוב", מתוך התמסרות לאחרים - אז הדבר הוא באופן של "עולה", כלומר, שמתקיימת הכוונה בלימוד התורה שלו.

רבי שמעון לא בא לומר שישנה מעלה יותר גדולה מלימוד התורה. להפך, הוא זה שמייצג את בני התורה ומלמד את כולם את מעלת התורה. החידוש בדבריו הוא שאפשר וצריך ללמוד תורה בצורה נעלה יותר מהרגיל.

רבי שמעון פונה אל היכלי השיבות, אל הרבנים וגדולי התורה, ואומר להם: אתם יכולים **להעצים** את הגדולה והמעלה של לימוד התורה שלכם, להתעלות אפילו מעל גבי "כתר התורה". וזאת, אם בסוף הלימוד תחשבו איך אפשר להמחיש ולהעביר את עומק הדברים לאחרים, ליהודים שעסוקים במעשים טובים, ב"שם טוב".

רשב"י מלמד את לומדי התורה שדווקא בכובעם כיהודים של תורה, הם יכולים להשתתף במשימה הגדולה של בניית ה"דירה בתחתונים" - כאשר הלימוד הוא בצורה כזו שאפשר לשתף בו אחרים. כאשר חושבים על הסבר פשוט, על סיפור או משל, על מסר מרומם או חידוש פרקטי שיכול להתאים גם למי שלא בנוי ללימוד של שעות רצופות.

וכך נפרש את המילים "כתר שם טוב עולה על גביהן": לימוד כזה מוסיף עוד כתר על גבי כתר התורה. לימוד התורה בצורה כזו מתעלה עוד יותר "על גבי" לימוד התורה לבד או רק עם החברותא, משום שזהו לימוד שמממש ומגשים את רצון השם בקידוש העולם.

יב. רש"י שם ד"ה די לעולם.

יג. עיין גם פיה"מ להרמב"ם כאן. ולהעיר מלקו"ת סוכות (פג, א) דכתר שם טוב הו"ע "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה": שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר (נעתקה בלקו"ח ח"ד ע' 193 הערה 13) דכש"ט הו"ע הריקודים בשעת הקפות (שמחת התורה).

וע"פ המבואר בפנים יש לתווך מאמר זה דרשב"י עם מאמר הנ"ל הערה 35 - כי "כתר שם טוב" הוא (גם) פרט במעלת התורה.

יד. ראה גם לקו"ש ח"ד ס"ע 193 ואילן. ובלקו"ח צ"ח לוח"א ע' כב: מהלשון וכש"ט עולה על גביהן משמע שהוא למטה מה' כתרים אלא שעולה על גביהן.

חגיגת ל"ג בעומר

הרעיון הזה משתקף גם בחגיגת ל"ג בעומר ברמה הפשוטה ביותר, בה אנו מציינים את יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי:

כתובי¹ בזוהרי², שביום הסתלקותו גילה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו "מילין קדישין דלא גליאן עד השתא" [- אמרות קודש שלא התגלו עד עתה].

והרי זה בהתאם לכללות החידוש של רבי שמעון בר יוחאי בנוגע לרזי תורה.

שאר התנאים שעסקו ברזי תורה, לא גילו את הרזים לאחרים³. ואילו עניינו של רבי שמעון בר יוחאי היה החיבור של "סתים" ו"גליא" [- הנגלה והנסתר]⁴ - שהביא חלק זה של התורה שהוא באופן של "רז" לידי גילוי.

טו. לכללות סעיף זה - ראה לקו"ש ח"ה ע' 129 ואילך, וש"נ.

טז. אד"ו רפז, ב. וראה גם שם רצא, א.

יז. זח"ג קה, ב. וראה גם פסחים קט, רע"א. חגיגה יג, א.

יח. המשך והחרים תרל"א ע' גב ואילך. ועייג"כ המשך חייב אדם לכוין תרל"ח פכ"ה.

מה היה שם בעת פטירתו של רשב"י? מה מושך אל רבי שמעון רבבות יהודים בכל שנה? ובמה שונה רבי שמעון משאר התנאים שחיו בדורו ובדורות שלפניו?

כל יהודי יודע לומר, שרבי שמעון מיוחד בכך שהוא גילה וחשף את סודות התורה הטמירים ביותר, והפך אותם לנגישים לכל עם ישראל, וזה למעשה מה שקרה במעמד הנשגב של הסתלקותו.

כלומר, רבי שמעון לא הסתפק בכך שהוא מקובל גדול, שהוא יהודי ש"תורתו אומנותו" והוא עצמו חי באטמוספירה אחרת. הוא הקדיש את עצמו לכך שלכל יהודי תהיה אפשרות לגשת לשם, לטעום בעצמו את פנימיות התורה, לנשום 'חמצן' מחיה של פנימיות התורה, כדי שיוכל אחר כך לעבוד את השם ולעשות "דירה בתחתונים" בתעצומות רוחניות גדולות.

סודות התורה של רבי שמעון, שאחר כך התבארו במיוחד בחסידות, מעניקים לכל יהודי חיות פנימית בעבודת השם. הם נותנים לנו את הכוח לצאת אל העולם כדי לעבוד ולהתפרנס ולחיות, אך בו בזמן להיות ירא שמים, חסיד, דבק בתורה ומפיץ יהדות.

עלוני מבצעים
● משלוחי מנות
● ערכות נש"ק,
מגילות ● חוברות
● כיפות ● עלוני
קריאת שמע
● ערכות לידידים
● ספרים ● עלוני
השבוע פרשת



המקום ל'מבצעים' שלכם

חסידות אינה "עול כבד"!

לימוד החסידות צריך להיות 'מן הקל אל הכבד', וככל שהולכים ומתקדמים בלימוד, ה'עול' הופך לחשק ותענוג – מענה ליהודי שחשש להתחיל בלימוד החסידות עקב ה'עול הכבד' הכרוך בכך

'מבצר' של ה'מנגדים' אז לתורה זו וענייניה, ועלה רבינו הזקן על הבימה בבית הכנסת הגדול שם, ובקול של ניגון כדרכו בקודש, הקריא את הכתוב: "טעמו וראו כי טוב ה'", והוסיף ופירש: פארזוכט און זעהט ווי ה' (יתברך) איז גוט [= תטעמו ותראו כיצד ה' יתברך הוא טוב];

ובהיות דבריו "יוצאין מן הלב" ובאופן "חוצב להבות אש", נכנסו ללב השומעים, וכמסופר מחסיד לחסיד דור אחר דור עד לדורנו זה - שלאחר הכרזה זו "רדפו אחרי עשרות אברכים", שעסקו אחרי כן בלימוד תורת החסידות, ובמשך הזמן נעשו לעמודי היסוד של עדת החסידים.

ולגבי החשש הנוסף שלו, שעל ידי לימוד החסידות לא יוכל להתרכז כל כך בחקירותיו - הנה בידו להקדיש ללימוד זה [ובתקופה הראשונה, זה יספיק] על-כל-פנים [לפחות] את זמנו הפנוי מחקירות אלו.

ומה שכופל הנני דבר זה במכתבי אליו כמה פעמים, על דבר לימוד זה בתורת החסידות ונחיצותו, זהו מפני שמצווה כל אחד ואחד מאיתנו על הנהגה האמורה, 'להוכיח' ולהכווין את הזולת אל הטוב בלי להרפות, כיוון שאמרו חז"ל בכגון דא [לגבי עניין כזה]: "עד מאה פעמים".

ויהי רצון אשר... יִרְאָה את המניעות להאמור כמו שהן מצד האמת, זאת אומרת, קטנות ביותר; ואשר החלטה בתוקף הדעת בכיוון הנ"ל בכוחה לבטלן כליל.

בכבוד ובברכה לבשורות טובות בכל האמור.

(כרך יח, אגרת ותקנות)

מה שכותב במכתבו אליו, שמתירא [חושש] לקבל עליו להיות חסיד חב"ד, מפני שדרך החסידות מטלת על האדם עול כבד של לימוד חסידות וכו',

ישנן כמה תשובות בדבר, ולהלן העיקריות שבהן:

(א) אין זה הטלת עול חדש, אלא חלק מן העול הקיים כבר, לאחר שכל אחד ואחד בכל יום מקבל עליו פעמיים 'עול מלכות שמיים' ו'עול מצוות' באמירת קריאת שמע, וכדבר משנה (ברכות פרק ב' משנה ב');

והרי לימוד זה של תורת החסידות, חלק הוא מעול המצוות הכללי, ולאחרי שמקבלים את העול באופן של כלל, הרי הכלל מורכב מפרטים.

(ב) העול האמור אינו 'כבד'. כיוון שלימוד תורת החסידות, כמו לימוד כל חלקי התורה, הרי הוא צריך להתבצע באופן של הליכה מן הקל אל הכבד, וממילא עליו להתחיל בלימוד החסידות באופן הקל עבורו.

(ג) ולגבי עצם היות הדבר בגדר 'עול', הרי זה רק בתחילת הדרך. כי בהמשך 'הליכה' זו [האמורה, מן הקל אל הכבד], כשמכירים יותר את תוכן תורה זו, את העמקות שבה וביחד עם זה גם את הבהירות שמעניקה, הרי מתרבה החשק ללומדה וכן התענוג בהשגת העניינים המבוארים בה - ששני פרטים אלו מהפכים את עניין העול לעניין של רצון וחשק,

וידוע הסיפור על דבר רבינו הזקן בעל התניא, שבתחילת פרסומו את תורתו, תורת חב"ד, במדינת רייסין וליטא, עבר דרך העיר שקלאוו, שהייתה

מראות ה'פאראד'

הרבי נושא שיחות קודש בפני הילדים. בין שיחה לשיחה, מתורגמים דברי הרבי לאנגלית על ידי המנחה.



101597 / Halberstam Chaim B.

המוני הילדים גודשים את שדרת 'איסטרען פארקוויי', הרבי ניצב על בימה מיוחדת בחזית בנין 770.



122447 / Melamed Yossi

הילדים עוברים לפני הרבי בתהלוכה מסודרת. הרבי מנוסף לעברם בידו הקדושה לשלום.



242011 / Freidin Levi



101546 / Halberstam Chaim B.

על משאת ייעודית עומדים ילדי ה'חלאקה' ואבותיהם, מוכנים עם המספריים בידיהם לקראת התספורת. הרבי מסמן לעברם בידו הקדושה סימון של גזירה במספריים.



242119 / Freidin Levi

במהלך התהלוכה עוברים לפני הרבי משאיות עם מוצגים מרשימים בענייני יהדות, עליהם עמלו תלמידי ותלמידות מוסדות החינוך.



241994 / Freidin Levi

עמל של אחרים // מאמר להבין עניין הילולא דרשב"י – ספר המאמרים תשל"ה

העיסוק של רשב"י בתורה באופן של 'תורתו אומנותו' פעל שאת 'עמל המלאכה' יעשו אחרים עבורו; האם גם אנו יכולים לזכות למעלה זו? ומדוע נזקק רשב"י לכך כדי לפעול הורדת גשמים לעולם?

— א —

הילולא – גילוי למטה

להבין ענין הילולא דרשב"י, הנה מבאר באגרת הקדש¹ דביום ההסתלקות עולה כל "פעלתו אשר עבד בה" בעלוי אחר עליו, ואז היא גם עלית נשמתו לשרשה ומקורה הכי עליון, וענין זה (העלוי דעבודתו ושורש נשמתו) נמשך בגלוי למטה.

ומזה מובן אשר ענין הילולא דרשב"י קשור עם מעלתו של רשב"י. ומכיון שגילוי הענין הוא למטה, הרי זה קשור עם עבודתו של רשב"י למטה, ובזה גופא לא רק עם למוד התורה שלו, כי אם גם עם עבודתו במעשה בפעל.

'עמל מלאכה' של רשב"י

והענין הוא, דהנה כתיב² "אדם לעמל יולד", שמה מובן אשר עבודת האדם צריכה להיות באופן של עמל. אלא שבנין העמל גופא ישנם ג' אפנים, ובשון הגמרא³: "עמל מלאכה, עמל שיחה ועמל תורה".

ד'עמל מלאכה' – קאי על מלאכת הברורים, ו'עמל שיחה' קאי על עבודת התפלה [אין שיחה אלא תפלה]⁴, ונוסף לזה ישנו עמל תורה.

והנה, שלשת אפנים אלו שב'עמל צריכים להיות אצל כל אחד ואחד. דיתד עם 'עמל תורה' צריך להיות גם 'עמל מלאכה', וכמאמר⁵: "כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה".

ועל דרך זה צריך להיות 'עמל שיחה', ענין התפלה, וכדאיתא בכמה מקומות אפלו בנוגע לרשב"י, שהיתה תורתו אומנותו, שהיה מתפלל משנה לשנה. ועל דרך זה הוא בנוגע ל'עמל מלאכה', דלמוד התורה צריך להיות על מנת

"ללמד, לשמור ולעשות".

ומכל זה מובן גם בנוגע לרשב"י, שתורתו אומנותו, [ש]היה אצלו גם הענין ד'עמל מלאכה'. ובזה יובן מה שתקף לאחר יציאת רשב"י מן המערה התעסק בעניני תקון העולם, ועד לתקון ענינים הקשורים עם ג' קלפות הטמאות שלמטה מסדר השתלשלות, וכמספר שטתה מקום שהיה בגדר ספק [טמאה] וכו'.

— ב —

תורה וגשם

והנה כדי להבין מעלת רשב"י בענין תורתו אומנותו, מבאר בכמה דרושים החלוק בעבודה שבין רשב"י לחוני המעגל – שכאשר היו צריכים לבקשת גשמים באו אליו ודוקא הוא פעל ירידת הגשמים וכו', אמנם, בכדי לפעל ירידת הגשמים היה צריך להנהיג מיוחדת: ש'עג עוגה וכו' אמר שאינו זז משם כו' שהיו ענין של תפלה והשתדלות כו', ודוקא על ידי זה פעל ירידת הגשמים.

מה שאין כן רשב"י, "כד הוא צריכא עלמא למטרא" [= כפאשר העולם היה זקוק לגשם] אמר רשב"י תורה על הפסוק "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" ועל ידי זה "אתי מיטרא" [= בא הגשם]⁶.

איך זה אפשרי?

אמנם, ענין זה דורש באור, דהרי ענין התפלה הוא כמו שאומרים "הי רצון" – שפועלים רצון חדש [למעלה], ובאופן שיפעל שנוי למטה בגשמיית העולם, שענין זה הוא דוקא על ידי התפלה.

דהנה על ידי למוד התורה וקיום המצוות על דרך הרגיל, אין פועלים שנוי בגשמיית העולם. שהרי כאשר לומד בתורה שענין זה הוא כף וכו', אינו משתנה על ידי זה גשמיית דבר זה שלומד

1. סימן כ"ז וביאורו.
2. איוב ה, ז.
3. סנהדרין צט, ב.
4. עבודה זרה ז, ב.
5. אבות פ"ב מ"ב.

6. זהר ח"ג נט, ב.

בעבודת הברורים: ברור בדרך מלחמה וברור בדרך מנוחה.

דבירור בדרך **מלחמה** - הוא בהעבודה ד"נהמא אפום חרבא ליכול" [= לאכל את הלחם על פי החרב. כלומר: עבודת הברורים מתוך התעסקות עם גשמיית העולם], שהיא מלחמה ועבודה קשה ביותר; וברור בדרך **מנוחה** - הוא על דרך שהיה בימי שלמה, ששלמה היה במקומו והניצוצות נמשכו אליו מעצמם מכל מקום שהיו.

וכמשל אבוקה גדולה שהניצוצות נמשכים אליה מעצמם מפני תקף האבוקה, הנה על דרך זה היה בימי שלמה, שפפני שהיה באפן של מאור גדול ביותר, הרי המשיך את הניצוצות ממקום רחוק ביותר.

תורתו אומנותו

ומזה יובן גם בנוגע לרשב"י שהיתה תורתו אומנתו, ולאחרי שפתח רשב"י [ד"פפתח רשב"י"] הוא מלשון פתיחת הצנור] הנה אפשר להיות זה אצל כל אחד ואחד.

[אף על פי שישנה הלכה פסוקה, שדגמת רשב"י וחבריו בענין תורתו אומנתו קשה למצא בזמננו?

הרי נתבאר כמה פעמים אשר כל אחד מבני ישראל יש בכחו להיות בדרגת תורתו אומנתו, כאשר ממלא הוראת חז"ל (שהיא גם נתינת כח)⁹: "עשה תורתך קבע".

ובלשון הידוע דכבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שהזמן שבו לומד תורה מתפשט על כל היום כלו. דאף על פי שעוסק בענינים אחרים של קדשה או אפלו של רשות, הרי זה חדור עם "תורתך קבע", שבשעה זו שעוסק בתורה הרי היא באפן של **קביעות**, שתורתו אומנתו].

הנה על ידי שכל אחד ואחד קובע עתים לתורה באפן שתורתו אומנתו, שאז היא בבחינת "בכל מאדך", "עושין רצונו של מקום" - פועל הענין ד'ועמדו זרים ורעו צאנכם', שבני העיר עושים מלאכתו כו'; וכל המלאכה היא "מלאכתו" (ענינו שלו) - כי הוא הממשיך זה על ידי תקף האבוקה ותקף המאור שלו שמאיר אצלו בגלוי, שעל ידי זה נמשכים אליו הניצוצות ממקום רחוק ביותר.

אודותו. מה שאין כן בענין התפלה, שענינה הוא לפעל שנוי בגשמיית העולם, דעל ידי התפלה פועל שיהיה "מברך השנים" ורופא חולים, מלוי בקשות עמו ישראל למטה כפשוטו.

ובאור הענין מדוע דוקא על ידי התפלה אפשר לפעל שנוי בגשמיית העולם הוא - כי כדי לפעל שנוי בגשמיית העולם צריכים להעלות מים נוקבין [= כנוי בתורת הסוד לעבודת הנבואים, שהם צד ה'נוקבא', המקבל], הינו, להשתדלות וכו' של המקום שבו צריך להיות השנוי, שלכן צריך להיות ענין התפלה ובקשה ותענית וכו'.

ולפי זה, צריך באור במיוחד, איך אפשר להיות על ידי תורתו אומנתו המושכת הגשמים וכו'? והרי ענין התורה הוא כמו שכתוב "הלוא כה דברי כאש גו'", שממשיכים דבר ה' למטה כפי שהוא למעלה, שאין בזה לכאורה כלל הענין ד'מים נוקבין'?

— ג —

על ידי אחרים

ויובן זה על פי מאמר רשב"י⁷: "אפשר אדם חורש כו' וזורע כו' וקוצר כו' - תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישאל עושין רצונו של מקום מלאכתו נעשית על ידי אחרים, שנאמר: 'ועמדו זרים ורעו צאנכם'".

דענין "עושין רצונו של מקום" הוא בפרשה ראשונה דקריאת שמע (כמבאר בברכות שם לפני זה) שאז ישנו גם הענין ד"בכל מאדך", נוסף ל"בכל לבבך ובכל נפשך". ובאפן זה היתה הנהגת רשב"י וחבריו שהיו בבחינת "עושין רצונו של מקום", "בכל מאדך".

ולכן פעל זה שהעלאת ה'מים נוקבין' תהיה אצלם באפן ד"מלאכתו נעשית על ידי אחרים", "ועמדו זרים ורעו צאנכם". ועל דרך הפסק-דין⁸ שתלמיד חכם בני עירו מצוין לעשות לו מלאכתו; על דרך זה הוא בענין המלאכה כפי שהיא באפן נעלה יותר, ובכללות הינו עבודת הברורים שנקראת עמל **מלאכה**, שמלאכה זו נעשית על ידי אחרים.

— ד —

בירור בדרך מנוחה

ובאור הענין הוא, דהנה ידוע שישנם ב' אפנים

9. הלכות ת"ת לאדה"ז פ"ד ס"ד.

10. אבות פ"א מט"ו.

7. ברכות לה, ב.

8. שבת קיד, א. יומא עב, ב.



דבר קטן - גדול

במה היה עסוק הרבי בליל יו"ד שבט? ומדוע ביקש הרבי מהרב ליכשיץ להישאר בניו יורק לשבת? – הלימוד מהנהגת רשב"י: לדרוש את טובת הזולת, גם בדברים 'קטנים'

במה הרבי עסוק?

מספר הרב אשר ציילינגולד:

בליל יו"ד שבט תשח"י, בדרכי חזרה מתפילת ערבית עם הרבי, הייתי נתון תחת רושם עמוק מהחווייה הקדושה שחווייתי, בראיית פניו הקדושות של הרבי ובנעימת תפילתו שזכיתי לשמוע.

צעדתי לבית כשמחשבותיי עודן מרוכזות בחוויה לה זכיתי. הרהרתי לעצמי: 'מה הרבי עושה עכשיו? זהו לילה קדוש, ליל יום ההילולא של הרבי הקודם, מעניין במה הרבי עוסק'.

"מילתא לתיקוני"

הגמרא מספרת שכאשר רשב"י יצא מן המערה לאחר שלוש עשרה שנים, בהם הסתתר מפני הרומאים, שאל רשב"י: "איכא מילתא דבעי לתיקוני?" - האם יש דבר שנדרש לתקן ולסייע באמצעותו ליהודים?

סיפרו לו על מקום בטבריה בו קיימת בעיה של ספק טומאה, מה שגורם לכוהנים להאריך את דרך הילוכם כדי להקיף את המקום, ולא לעבור על האיסור להיטמא בטומאת מת. ואכן, רשב"י

דורש טובת זולתו

הנהגה זו של רשב"י מהווה לימוד משמעותי עבורנו על חשיבות העניין ועל מידת ההשתדלות הנדרשת בעשיית טובה לזולת. רשב"י היה יכול גם 'לתת הוראות' לאחרים שיעזרו ויסייעו ליהודים, אך הוא לא עשה זאת. הוא התעסק והתייגע בעצמו בטובתו של יהודי אחד!

הנהגה זו, לדרוש ולהתעניין בטובת הזולת, היא

נכנסתי הביתה, וכעבור דקות ספורות צלצל הטלפון. על הקו היה הרב יהודה לייב גרונר: 'זה עתה קרא לי הרבי וביקש שאתקשר לביתכם, ואשאל את אביך מה שלום בתו'. אחותי ע"ה לא הייתה בקו הבריאות באותה עת, ואושפזה בבית-הרפואה.

מיד הבנתי מה הרבי עושה ב'עת רצון' המיוחדת של היום הקדוש: הרבי חושב על מישהי שנמצאת בבית רפואה, ומבקש להתקשר לאביה, שאף לא היה נמנה על חסידי חב"ד, כדי להתעניין בשלומה.

פעל בעניין ו'טירה' את המקום לטובת אותם כוהנים, כדי לחסוך מהם צער וטרחה יתרה.

סיפור זה מלמד על גודל אהבת ישראל של רשב"י, ועד כמה יקרה הייתה בעיניו טובת הזולת. לאחר שלוש עשרה שנה (!) בהם היה מנותק ממשפחתו ותלמידיו, הדבר הראשון שמעסיק אותו הוא: להתעניין ולסייע עבור טובתם של יהודים, ואינו נח ואינו שקט עד אשר הדבר מבוצע לפועל.

אחת מדרכי ההנהגה היסודיות בדרך החסידות. חסיד לא מסתפק בסיוע לזולת רק בעת שבא לפניו מקרה בו צריך סיוע ועזרה, הוא 'דורש' ומחפש להיטיב לזולת, מתוך רצון ורגש אמיתיים בגודל וחשיבות העניין.

הרבי הריי"צ מצטט ממה שאמר לו אביו, הרבי הרש"ב:

חמש שעות ביום, ביגיעת נפש וביגיעת בשר, כדי להגיע ל'בכך' [לתוצאה בפועל]: לרצות באמת לעשות טובה ליהודי בגשמיות, ובפרט ברוחניות'.

'יום שלא באה לידך הזדמנות לעשות טובה ליהודי בפועל ממש, זהו 'יום יבש'. עליך להתפלל ולבקש מהקב"ה שיזמן לך יהודי הזקוק לטובה'; 'כדאי להתייגע בהשגה אלוקית חמישה ימים,

לעזור ליהודי אחד?

האמת היא, שגם עזרה ליהודי אחד ויחיד, או לילד יהודי, היא דבר עצום. זוהי זכות עצומה לסייע ליהודי אחד בגשמיות או ברוחניות, או בשניהם כאחד.

אך היצר הרע לוחש לאדם: מה כבר תפעל אם תעזור ליהודי אחד לקיים מצווה? הרי דבר 'פשוט' כזה יכול לעשות גם מישהו אחר, אתה יכול וצריך לעסוק בדברים גדולים ומשמעותיים יותר...

כאשר מדברים על עיסוק בטובת הזולת, עלולה להיות חשיבה של טעות, שעל האדם 'לכוון' ולחשוב על הישגים בהיקף נרחב דווקא, בקנה מידה 'עולמי' שסייע ליהודים רבים.

מה שקורה לפועל בדרך כלל, שאלו נושאים שכלל אינם תלויים בידי האדם, כך שהזמן חולף על מחשבות 'גדולות' ולא ישימות, בעוד שלבינתיים מוותרים על העשייה בפועל, בדברים בהם כן יכלו לפעול.

חלק מ"כלל גדול"

הכוהנים שהתגוררו באותו מקום, ואמורים היו לעבור באותה הדרך, וגם מטרת הפעולה הייתה - רק כדי לחסוך מהם מעט זמן וטורח.

מלמדנו רשב"י: על כל אחד מוטלת החובה לעשות כל אשר ביכולתו, במעשה בפועל, לטובת הזולת. אפילו אם נדמה לו דאין זו פעולה כל כך חשובה.

כי מצד האמת, כל עזרה ליהודי, גם בדבר קטן, זוהי פעולה גדולה. כיוון שהיא חלק מ"ואהבת לרעך כמוך", שזהו "כלל גדול בתורה".

גם בעניין זה קיים עבורנו לימוד ברור מהנהגתו של רשב"י:

לאחר כל השנים שעברו עליו במערה, ניגש רשב"י סוף סוף לחדש את פעילותו בסיוע לכלל ישראל. אך הוא אינו ממתין עד שתזדמן לו איוז שהיא פעולה אדירת ממדים, אלא מתעסק מיד בעזרה ה'קטנה' שנקרתה לפניו.

הסיוע של רשב"י בכך שטיהר את ספק הטומאה, היה רק לחלק קטן מעם ישראל - לכוהנים בלבד, שאסורים להיטמא למת, וגם זה - רק עבור

בקשה מפתיעה

סיפר הרב שלום בער ליפשיץ, יו"ר ארגון 'יד לאחים':

באחת מנסיעותיו לארצות הברית לצורך גיוס כספים עבור הפעילים, היה בתוכניתו להגיע לניו יורק, ולאחר מכן לשהות בשבת בקנדה, כדי לפגוש בכמה אילי הון שהתכוון להתרימם למטרה הנשגבה.

זמן קצר לאחר שנחת בניו יורק, יצרו עימו קשר טלפוני ממזכירות הרבי, ועדכנו אותו בבקשה מפתיעה של הרבי:

"בניו יורק מתגורר יהודי גלמוד שהיה חבר שלך לספסל הלימודים לפני שנים רבות בהיותכם ילדים" ביקש הרבי למסור. "מצב רוחו ירוד במיוחד, והוא זקוק לחיזוק ועידוד. האם תוכל לשהות כאן בשבת כדי לרומם את רוחו?".

הרב ליפשיץ שכלל לא זכר את אותו חבר, לא היסס לרגע. בקשת הרבי דחתה כל תוכנית אחרת. הוא שינה מיד את תאריך הטיסה ונשאר בניו יורק לשבת זו. במשך השבת הוא ביקר את אותו ידיד כמה פעמים ופעל לרומם את רוחו כבקשת הרבי. ביום ראשון הוא נקרא אל הרבי, שהעניק לו ברכות והדגיש את חשיבות המעשה שעשה.

הרב ליפשיץ נהג לספר סיפור זה ולשנן את המסר שלמד באותו יום: הנהגה מופלאה זו של הרבי מלמדת עד כמה עלינו להיות רגישים לצרכיו של כל אדם; כמה חשובה פעולה קטנה לטובת אדם אחד, גם כאשר עומדת על המשקל פעולה גדולה של גיוס כספים למוסד גדול וחשוב.

(מבוסס על שיחת פאראד ל"ג בעומר
מכתב ר"ח אייר תשמ"ג)

יה אייר

תרצ"ב

יום קישורי התנאים של הרבנית שיינא, בתו של הרבי הריי"צ, עם בן דודה - הרב החסיד ר' מנחם מענדל הורנשטיין, בנה של הרבנית חיה מושקא, בת הרבי מהר"ש. אדמו"ר הריי"צ אמר אז מאמר חסידות על הפסוק "שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים".

תש"ג

תהלוכת ל"ג בעומר הראשונה נערכת ליד 770.

תש"י

הרבי מתוועד לראשונה בליל ל"ג בעומר. בסיום ההתוועדות דיבר הרבי אודות ה'ציון' של הרבי הריי"צ, והציע שכולם ייסעו ל'ציון' כי גם שאר הצדיקים נמצאים שם, בהם גם רשב"י.

תשי"ג

הרבי משתתף, לראשונה מאז קבלת הנשיאות, בכינוס ילדים בל"ג בעומר.

תשט"ז

נערך לראשונה מצעד פומבי ("פאראד") בחזית 770. השדרה נסגרה לתנועה לכבוד המעמד, והשכונה כולה קושטה לרגל האירוע.

תשכ"ג

הרבי לא השתתף בתהלוכה, עקב מחלוקת שהתגלעה בין המארגנים. רבים כתבו לרבי בתחנונים שישתתף בתהלוכה, אך הרבי הודיע שבשום אופן לא ישתתף.

תשל"ג

הרבי לא השתתף בתהלוכה, בגלל מריבה שפרצה בין שניים מאנ"ש. הרבי הודיע על כך בצורה נחרצת בהתוועדות שנערכה במפתיע יום קודם לכן, בשבת. הרבי המשיך ואמר שהסיבה להתוועדות הפתאומית היא העובדה שלא ישתתף למוחרת בתהלוכה, ולכן יאמר כעת את

השיחה שייעד להשמיע לילדים בתהלוכה.

תשל"ו

מתחילות להופיע בקביעות ה"הנחות", רשימה של דברי הרבי בהתוועדות.

תשל"ו

באופן חריג, הרבי משתתף בתהלוכה למרות של"ג בעומר לא חל באותה שנה ביום ראשון אלא ביום שלישי. הסיבה לכך הייתה הכרזתו של הרבי על שנה זו כ"שנת החינוך".

בבוקר ירדו גשמים עזים בכל ניו יורק, והיה חשש גדול שהגשם ישבש את מהלך התהלוכה. על אף מזג האוויר הסגרירי יצא הרבי אל הקהל, ובאורח פלא בשכונת קראון הייטס בלבד לא ירד גשם כלל במשך כל התהלוכה.

בשיחה הרבי הוסיף עוד שישה פסוקים על הפסוקים שבחר בראש חודש אייר, ויחד הם התפרסמו בתור "י"ב פסוקים ומאמרי חז"ל".

תש"מ

באופן חריג, בעת התהלוכה הרבי אמר שיחה ברוסית.

תשמ"ו

בהתוועדות ל"ג בעומר שרו את הניגון "ווי וואנט משיח נאו" (אנו רוצים משיח עכשיו) במשך כשעה וחצי.

תש"נ

הרבי חילק למשתתפים ולמשתתפות בתהלוכות ל"ג בעומר, באמצעות המדריכים והמדריכות, מטבע כסף מיוחדת כמזכרת. בצד אחד הוטבעו צורת בניין 770 והכיתוב "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד * שנת הארבעים * שנת ניסים", ובצד השני מדורת ל"ג בעומר והכיתוב "ל"ג בעומר ה'תש"נ, יום הילולא דרשב"י".

11,000 מטבעות הונפקו במיוחד, בפרויקט שהיה כרוך במאמצים עצומים והתבצע תוך זמן קצר.

תנש"א

הרבי חילק למשתתפים ולמשתתפות בתהלוכת "ל"ג בעומר מטבע מיוחדת. בצד אחד הוטבע עליה הכיתוב: "ב"ה. תפארת שבתפארת ה'תנש"א", לצד צורת בניין 770, ובצד השני הכיתוב: "און איך זאג לכתחילה אריבער, כ"ק אדמו"ר מוהר"ש נ"ע ב' אייר תקצ"ד י"ג תשרי תרמ"ג, שנת הצדי"ק, שנת אראנו נפלאות".

הרבי חילק 8,000 מטבעות. כל מטבע הייתה ארוזה בשקית שאליה הוצמד פתק עם הכיתוב: "ל"ג בעומר ה'תנש"א".

כא אייר

תרס"ו

נולד הרב החסיד ר' ישראל אריה לייב שניאורסון, אחיו הצעיר של הרבי. נקרא, ככל הנראה, על שם אחיה של אימו, ר' ישראל אריה לייב הלוי, שנפטר בצעירותו; ועל שם אבי סבו הרב הגאון רבי ישראל לייב הלוי ינובסקי, שכינה כראש הישיבה במושבה רומנובקה.

הוא חונן בכישרונות מופלאים, היה חריף, עמקן ובעל חשיבה גאונית. קיימות עדויות על התמדתו ולמדנותו כבר בתור נער צעיר לימים.

במשך תקופה מסוימת שהה בלנינגרד, והתחבב מאד על הרבי הריי"צ שקירב אותו. ר' ישראל אריה לייב היה אהוב על החסידים שהתנצחו איתו בדברי הלכה וחסידות והפנו אליו שאלות למדניות.

תרפ"ד

לאחר שמונה וחצי שנים בהן שימשה העיר רוסטוב כבירת חסידות חב"ד, עזב הרבי הריי"צ את העיר ועבר ללנינגרד, בעקבות השתוללות הטרור הקומוניסטי.

תש"ט

הרבי הריי"צ מייסד את כפר חב"ד, במטרה לקלוט את חסידי חב"ד שעלו מרוסיה. עם ייסוד הכפר, שלח הרבי הריי"צ למתיישבים החדשים ספר תורה, וצירף לו מכתב חיזוק ועידוד.

כב אייר

תקע"ד

ספר התניא מודפס בפעם הראשונה בצירוף "אגרת הקודש" ו"קונטרס אחרון", ולראשונה מופיעים בספר שמו של רבינו הזקן כמחבר הספר וגם הסכמה של בניו, שהדפיסו את הספר.

כד אייר

תקצ"ז

נפטר הרב החסיד ר' אהרן אלכסנדר משקלוב - בעלה של הרבנית חיה שרה, בתו הצעירה של אדמו"ר האמצעי; ואביה של הרבנית רבקה, אשתו של הרבי מהר"ש.

הוא היה חכם מאד, למדן וחקרן גדול, והצטיין בלימוד תורה בשקידה. בן עשרים ושמונה היה בפטירתו. לאחר פטירתו, נישאה אלמנתו לרב הקדוש רבי אהרן מקרמנצ'וג, בנה של הרבנית פריידה, בתו של אדמו"ר הזקן.

תשכ"ז

בעקבות מלחמת ששת הימים, הרבי הכריז על "מבצע תפילין" ויצא בקריאה להשתדל לזכות את עם ישראל, ובפרט את חיילי צה"ל, במצוות הנחת תפילין. הרבי קישר זאת למה שנאמר בגמרא שהנחת התפילין גורמת לך שהאויבים של עם ישראל יפחדו ויירתעו.

לבית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים
תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

חבצת מיוחדת
לארץ הקודש:
55% הנחה
לשנה
הראשונה

JEM ישראל < did.li/JEM-tv < 03-3083554

לחיות עם הרבי - סביב השעון
וידאו מהרבי ברצף
בכל שעות היממה



להשפיל את עצמי?

רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר: הָיוּ מִמַּעַט בְּעֶסֶק וְעֶסֶק בְּתוֹרָה, וְהָיוּ שְׁפַל רוּחַ בְּפָנֵי כָל אָדָם, וְאִם בְּטִלָּה מִן הַתּוֹרָה, יֵשׁ לָךְ בְּטָלִים הֶרְבֵּה בְּנִגְדְּךָ, וְאִם עֲמִלָּה בְּתוֹרָה הֶרְבֵּה, יֵשׁ שָׂכָר הֶרְבֵּה לְתֶן לָךְ

(פרק ד, משנה י)

יש שתי גרסאות במשנה: "הָיוּ שְׁפַל רוּחַ בְּפָנֵי כָל אָדָם", ו"הָיוּ שְׁפַל רוּחַ בְּפָנֵי כָל הָאָדָם". מדוע בחר אדמו"ר הזקן את הגרסה הראשונה? ומה משמעות ההבדל בין הגרסאות?

ישנן שתי דרכים להגיע לשפלות רוח בפני כל אדם. הדרך הראשונה היא שהאדם יתבונן בזה שאפילו אם הוא אדם נעלה, הוא איננו מושלם, וכי הוא זקוק ליתרון המיוחד שיש לכל אחד אחר כדי שישלים אותו, מפני שעם ישראל הוא כמו גוף אחד שכל איבר בו נחוץ וחיוני. והדרך השנייה היא שהאדם יתבונן בזה שהוא גרוע אפילו מאדם רשע, משום שנסכיבות החיים של הרשע הן שהובילו אותו לאן שהגיע, ואילו לו עצמו אין צידוקים ולכן הוא גרוע יותר.

יש הבדל בתוצאה בין שתי דרכי ההתבוננות הללו. ההתבוננות השנייה מעוררת באדם שפלות רוח אפילו מול גוי, משום שאפילו מי שאינו יהודי יכול להיות טוב במשהו, ולמעשיו הרעים יכולים להיות הסברים. אך ההתבוננות הראשונה מעוררת שפלות רוח רק מול יהודי, כי היא מדגישה את היותם של כל היהודים חלק משלם אחד.

לפי זה, שתי הגרסאות רומזות לשתי דרכי ההתבוננות: כאשר אומרים "כל אדם", הכוונה היא ליהודים בלבד, כמו שאמרו חז"ל "אתם (בני ישראל) קרויים אדם" - מתאים להתבוננות הראשונה. אך כשאומרים "כל האדם", המשמעות היא כללית יותר, כלומר כל אדם באשר הוא אדם - מתאים להתבוננות השנייה. זו גם הסיבה לכך שאדמו"ר הזקן בחר את הגרסה "כל אדם", ובכך הורה לנו להעדיף את ההתבוננות הראשונה. בעוד ההתבוננות השנייה מדכאת ומעציבה את האדם כי היא מדגישה את שפלותו, הדרך הראשונה מעוררת באדם ענווה אבל לא גורמת לאדם לחשוב שהוא חסר ערך. לכן בחר אדמו"ר הזקן בגרסה הראשונה, כי את עבודת ה' צריך לבצע בשמחה.

(לקוטי שיחות, כרך ד, עמוד 1212. ביאורים לפרקי אבות, עמוד 201)

ירידה זו צורך עלייה

שְׁעַל פְּרִיחָךְ אֶתָּה נֹצֵר, וְעַל פְּרִיחָךְ אֶתָּה נוֹלֵד, וְעַל פְּרִיחָךְ אֶתָּה חַי, וְעַל פְּרִיחָךְ אֶתָּה מֵת, וְעַל פְּרִיחָךְ אֶתָּה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לִפְנֵי מֶלֶךְ הַמַּלְכִּים, הַקְדוּשׁ בָּרִיךְ הוּא (משנה כב)

מדוע "על כורחך אתה חי"? הנשמה יודעת שעליה לרדת לעולם הזה ושזהו רצון הקדוש ברוך הוא, אך הירידה הזו כרוכה בצער וייסורים גדולים. היא יוצאת מאוצר הנשמות, מוליכים אותה דרך גן עדן ואחר כך מעבירים אותה דרך הגיהנום, וכך היא מתוודעת למהותו המגושמת והחומרית של העולם הזה, וזה מעורר בה את הצער הגדול על כך ש'דוחפים' אותה לעולם ירוד ופראי כזה, ולהיכנס לתוך גוף שהוא שק בשיר ועצמות עם דם רותח...

אך למרות גודל הצער והייסורים שבירידת הנשמה למטה, כדאי הדבר בשביל העלייה שאחרי הירידה. דווקא על ידי הירידה למטה, הנשמה מתעלה לדרגה גבוהה ונעלה הרבה יותר מזו שהייתה בה לפני הירידה. כשם שהירידה היא ירידה עצומה, כך גם העלייה שבאה בעקבותיה היא עלייה עצומה.

ניתן לשער כמה גדול ועמוק הצער של הנשמה אם אחרי כל הייסורים לא מתמלאת התכלית שלשמה ירדה הנשמה. ולכן, כאשר מתבוננים בכך, מתעוררים לנצל כל רגע להגשים את תכלית ירידתה של הנשמה לעולם הזה ולקיים את רצון הבורא בחיים היומיומיים.

(תורת מנחם, כרך י, עמוד 195)

דמִתְרַכָּא מִבְּעֵלָה לֹא יִסְבּוּן אַרְי קְדִישׁ הוּא קָדָם
אֱלֹהִים: ה' וְקִדְשָׁתוֹ כִּי־אֶת־לֶחֶם אֱלֹהִיךָ הוּא
מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוָה־לָּךְ כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶם: וְקִדְשָׁתוֹ כִּי־אֶת־לֶחֶם אֱלֹהִיךָ הוּא
מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוָה־לָּךְ כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶם: וְתִקְדָּשְׁנָה אַרְי יֵת קֶרֶבֶן אֱלֹהֶךָ הוּא
מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוָה לָךְ אַרְי קֹדֶשׁ אֲנִי יְיָ מִקְדָּשְׁכֶן:
וְכֵן אִישׁ כֵּהֵן כִּי תַחֵל לְזִנוּת אֶת־אֲבִיָּה הִיא
מִחֻלָּת בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף: וְכֵן אִישׁ כֵּהֵן כִּי תַחֵל
לְזִנוּת אֶת־אֲבִיָּה הִיא מִחֻלָּת בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף: וְכֵן
גְּבֵר כֵּהֵן אַרְי תַּתְּחֵל לְמַטְעֵי מִקְדָּשׁ אֲבוּהָ הִיא
מִתְחַלָּא בְּנוּרָא תַתְּקוּד: ס' וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחֵיו
אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֹאשׁוֹ ׀ שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא
אֶת־יָדָיו לְלֶבֶשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא
יַפְרֹעַ וּבִגְדָיו לֹא יִפְרֹם: וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחֵיו
אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֹאשׁוֹ ׀ שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא
אֶת־יָדָיו לְלֶבֶשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא יַפְרֹעַ
וּבִגְדָיו לֹא יִפְרֹם: וְכֵהֵנָּה דֹּאֲתַרְבָּא מֵאַחֲוֵיהּ דִּי
יִתְרִיק עַל רִישָׁהּ מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְדִי קָרִיב יֵת
קֶרֶבְנָה לְמַלְבָּשׁ יֵת לְבוּשִׁיא יֵת רִישָׁהּ לֹא יִרְבִּי
פְּרוּעַ וּלְבוּשׁוֹהִי לֹא יִבְזֵעַ: ׀ וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת מֵת
לֹא יִבָּא לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא: וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת
מֵת לֹא יִבָּא לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא: וְעַל כָּל
נִפְשֹׁת מֵתָא לֹא יִיעוֹל לְאַבּוּהִי וּלְאִמָּהּ לֹא
יִסְתַּאב: י' וּמִן־הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחֲלֹל אֶת
מִקְדָּשׁ אֱלֹהִיו כִּי גֹזֵר שְׁמֵן מִשְׁחַת אֱלֹהִיו עָלָיו
אֲנִי יְהוָה: וּמִן־הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחֲלֹל אֶת
מִקְדָּשׁ אֱלֹהִיו כִּי גֹזֵר שְׁמֵן מִשְׁחַת אֱלֹהִיו עָלָיו אֲנִי
יְהוָה: וּמִן מִקְדָּשָׁא לֹא יִפּוֹק וְלֹא יַחֵל יֵת מִקְדָּשָׁא
דְּאֱלֹהֵהּ אַרְי כָּלִיל מִשַּׁח רַבּוּתָא דְּאֱלֹהֵהּ עֲלוּהִי
אֲנִי יְיָ: י' וְהוּא אִשָּׁה בְּתוּלִיָּה יִקַּח: וְהוּא
אִשָּׁה בְּתוּלִיָּה יִקַּח: וְהוּא אִתְמַת בְּבִתְלִתָּהּ
יִסָּב: ד' אֶלְמִנָּה וְגִרּוּשָׁהּ וְחֻלְלָהּ זִנָּה אֶת־אִלָּהּ

א' וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי
אַהֲרֹן וְאֶמְרַת אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּי:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
וְאֶמְרַת אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּי: וַאֲמַר יי'
לְמֹשֶׁה אָמַר לְכֹהֲנֵיא בְנֵי אַהֲרֹן וְתִמַּר לְהוֹן עַל
מִית לֹא יִסְתַּאב בְּעַמָּה: ב' כִּי אִם־לִשְׂאֹרֹו תִקְרַב
אֲלָיו לְאִמּוֹ וּלְאֲבִיו וּלְבִנּוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאֲחִיו: כִּי
אִם־לִשְׂאֹרֹו תִקְרַב אֲלָיו לְאִמּוֹ וּלְאֲבִיו וּלְבִנּוֹ
וּלְבִתּוֹ וּלְאֲחִיו: אֲלֵהֶן לְקָרִיבָה דְקָרִיב לֵה לְאִמָּה
וּלְאַבּוּהִי וּלְבִרָהּ וּלְכַרְתָּהּ וּלְאַחֲוֵיהּ: ג' וְלִאֲחֻתּוֹ
הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֲלָיו אֲשֶׁר לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ
לָּהּ יִטְמָא: וְלִאֲחֻתּוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֲלָיו אֲשֶׁר
לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ לָּהּ יִטְמָא: וְלִאֲחֻתָּהּ בְּתוּלָתָא
דְקָרִיבָא לֵה דִי לֹא הָיְתָה לְגְבֵר לֵה יִסְתַּאב: ד' לֹא
יִטְמָא בְּעַל בְּעַמּוּי לְהַחֲלוֹ: לֹא יִטְמָא בְּעַל
בְּעַמּוּי לְהַחֲלוֹ: לֹא יִסְתַּאב רַבָּא בְּעַמָּה
לְאַחֲלוּתָהּ: ה' לֹא־יִקְרְחוּ קֶרֶחַח בְּרֹאשָׁם וּפָאֵת
זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבְבִשְׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָת:
לֹא־יִקְרְחוּ קֶרֶחַח בְּרֹאשָׁם וּפָאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ
וּבְבִשְׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָת: וְיִמְרְטוּן מֵרַט
בְּרִישָׁהוֹן וּפָאֵתָא דְדִקְנָהוֹן לֹא יִגְלַחוּ וּבְבִשְׂרָהוֹן
לֹא יַחֲבִילוּן חִבּוּל: ו' קֹדֶשִׁים יִהְיוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא
יַחֲלֹלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אֲשֵׁי יְהוָה לֶחֶם
אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהָיוּ קֹדֶשׁ: קֹדֶשִׁים יִהְיוּ
לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יַחֲלֹלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אֲשֵׁי
יְהוָה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהָיוּ קֹדֶשׁ:
קֹדֶשִׁין יִהְיוּ קָדָם אֱלֹהֵהוֹן וְלֹא יַחֲלוּן שְׁמָא
דְּאֱלֹהֵהוֹן אַרְי יֵת קֶרֶבְנֵיא דִּי קֶרֶבֶן אֱלֹהֵהוֹן אֲנִין
מִקְרִיבִין וְהָיוּ קֹדֶשִׁין: ז' אִשָּׁה זִנָּה וְחֻלְלָהּ לֹא
יִקְחוּ וְאִשָּׁה גִרּוּשָׁהּ מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ
הוּא לְאֱלֹהֵיו: אִשָּׁה זִנָּה וְחֻלְלָהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה
גִרּוּשָׁהּ מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ הוּא לְאֱלֹהֵיו:
אִתְמַת מִטְעֵיָא וּמִחֻלָּלָא לֹא יִסְבּוּן וְאִתְמַת

לֹא יִקַּח כִּי אִם־בְּתוּלָה מַעֲמִי יִקַּח אִשָּׁה:
 אֲלִמְנָה וְגִרְוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנֶה אֶת־אִלָּה לֹא יִקַּח כִּי
 אִם־בְּתוּלָה מַעֲמִי יִקַּח אִשָּׁה: אַרְמָלָא וּמִתְרַכָּא
 וְחֻלְיָלָא מִטְעִיָּא יֵת אֵלֶיךָ לֹא יִסָּב אֵלֶיךָ בְּתֻלְתָּא
 מַעֲמָה יִסָּב אֶתְתָּא: ^{טו} וְלֹא־יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּי כִּי
 אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשׁוֹ: וְלֹא־יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּי כִּי אֲנִי
 יְהוָה מְקַדְּשׁוֹ: וְלֹא יַחַל זֶרְעָה בְּעַמָּה אֲרִי אָנָּה יי
 מְקַדְּשָׁה: ס

שני טו ויִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: ויִדְבֵּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:
 יִדְבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֲךָ לְדֹרֹתָם
 אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב לְהִקְרִיב לֶחֶם
 אֱלֹהִי: דִּבֶּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֲךָ
 לְדֹרֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב לְהִקְרִיב
 לֶחֶם אֱלֹהִי: מִלֵּל עִם אַהֲרֹן לְמִימֶר גִּבֹּר מִבְּנֵיךָ
 לְדִרְיָהוֹן דִּי יְהִי בֵּה מוּמָא לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא
 קֶרְפְּנָא קִדְּם אֱלֹהִים: יי כִּי כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם
 לֹא יִקְרָב אִישׁ עוֹר אוֹ פֶּפֶח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרוּע:
 כִּי כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב אִישׁ עוֹר אוֹ
 פֶּפֶח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרוּע: אֲרִי כָל גִּבֹּר דִּי בֵּה
 מוּמָא לֹא יִקְרָב גִּבֹּר עוֹר אוֹ חֲגִיר אוֹ חֲרִים אוֹ
 שְׂרִיע: יי אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה בּוֹ שֹׁבֵר רִגֵּל אוֹ
 שֹׁבֵר יָד: אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה בּוֹ שֹׁבֵר רִגֵּל אוֹ
 שֹׁבֵר יָד: אוֹ גִבֹּר דִּי יְהִי בֵּה תִבֵּר רִגֵּלָא אוֹ תִבֵּר
 יָדָא: כ אֹיִגְבֵּן אוֹיִדִק אוֹ תִבֵּלֵל בְּעִינֵי אוֹ גִּרָב
 אוֹ יִלְפֹת אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁד: אוֹיִגְבֵּן אוֹיִדִק אוֹ
 תִבֵּלֵל בְּעִינֵי אוֹ גִּרָב אוֹ יִלְפֹת אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁד: אוֹ
 גִּבִּין אוֹ דָקָא אוֹ חֲלִיז בְּעִינָה אוֹ גִּרְכֵן אוֹ חֲזִז
 אוֹ מֶרֶס פִּחְדִין: כא כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע
 אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לֹא יֵשֶׁב לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי יְהוָה
 מוֹם בּוֹ אֶת לֶחֶם אֱלֹהִי לֹא יֵשֶׁב לְהִקְרִיב:
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לֹא יֵשֶׁב
 לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי יְהוָה מוֹם בּוֹ אֶת לֶחֶם אֱלֹהִי
 לֹא יֵשֶׁב לְהִקְרִיב: כָּל גִּבֹּר דִּי בֵּה מוּמָא מִזֶּרְעָא

דַּאֲהֲרֹן פִּתְנָא לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא יֵת קֶרְפְּנָא דִּי
 מוּמָא בֵּה יֵת קֶרְפֵּן אֱלֹהִים לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא:
 כב לֶחֶם אֱלֹהִי מְקַדְּשֵׁי הַקְּדָשִׁים וּמִן־הַקְּדָשִׁים
 יֹאכֵל: לֶחֶם אֱלֹהִי מְקַדְּשֵׁי הַקְּדָשִׁים וּמִן־
 הַקְּדָשִׁים יֹאכֵל: קֶרְפֵּן אֱלֹהִים מְקַדְּשֵׁי קוּדְשִׁיא וּמִן
 קוּדְשִׁיא יִיכֹל: כג אִךְ אֶל־הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא
 וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁב כִּי־מוֹם בּוֹ וְלֹא יַחַלֵּל
 אֶת־מְקַדְּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם: אִךְ אֶל־
 הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁב כִּי־מוֹם בּוֹ
 וְלֹא יַחַלֵּל אֶת־מְקַדְּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם: בְּרִם
 לְפִרְכָּתָא לֹא יִיעוֹל וּלְמִדְבָּחָא לֹא יִקְרָב אֲרִי
 מוּמָא בֵּה וְלֹא יַחַל יֵת מְקַדְּשֵׁי אֲרִי אָנָּה יי
 מְקַדְּשָׁהוֹן: כד ויִדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו
 וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ויִדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
 וְאֶל־בְּנָיו וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּמִלִּיל עִם
 אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ א ויִדְבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: ויִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: ד דִּבֶּר אֶל־
 אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו וַיִּנְּוּ מְקַדְּשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא יַחַלְלוּ אֶת־שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר הֵם
 מְקַדְּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה: דִּבֶּר אֶל־אַהֲרֹן
 וְאֶל־בְּנָיו וַיִּנְּוּ מְקַדְּשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יַחַלְלוּ
 אֶת־שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר הֵם מְקַדְּשִׁים לִי אֲנִי
 יְהוָה: מִלֵּל עִם אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי וַיִּפְרְשׁוּן
 מְקוּדְשִׁיא דְּכַנִּי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יַחַלְלוּ יֵת שְׁמָא
 דְּקוּדְשֵׁי דִי אֲנִי מְקַדְּשִׁין קְדָמִי אָנָּה יי: ג אֲמַר
 אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־יִקְרָב מִכָּל־
 זֶרְעֲכֶם אֶל־הַקְּדָשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 לַיהוָה וּמִמָּאתָו עָלָיו וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא
 מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: אֲמַר אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל־
 אִישׁ אֲשֶׁר־יִקְרָב מִכָּל־זֶרְעֲכֶם אֶל־הַקְּדָשִׁים אֲשֶׁר
 יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וּמִמָּאתָו עָלָיו וּנְכַרְתָּה
 הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: אֲמַר לַהוֹן לְדִרְכִּיכֹן
 כָּל גִּבֹּר דִּי יִקְרָב מִכָּל בְּנִיכֹן לְקוּדְשִׁיא דִּי

יִקְדָּשׁוֹן בְּגִי יִשְׂרָאֵל כְּדָם יִי וְסִאכְתָּה עֲלוּהִי
וְיִשְׁתַּיְצִי אֲנִשָּׂא הִהִיא מִן קִדְמִי אָנָּה יִי: ה' אִישׁ
אִישׁ מִזְרַע אַהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בַּקִּדְשִׁים
לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִגָּלַע בְּכָל־טִמְאָה
נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע:
אִישׁ אִישׁ מִזְרַע אַהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בַּקִּדְשִׁים
לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִגָּלַע בְּכָל־טִמְאָה־נֶפֶשׁ
אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע: גָּבֵר גָּבֵר
מִזְרַע אֲדָהָרֶן וְהוּא סָגִיר אוֹ דְּאִיב בַּקִּדְשִׁיא לֹא
יִיכּוֹל עַד דִּי יִדְפִי וְדִיקָרֵב בְּכָל טִמְאָה נֶפֶשׁ אוֹ
גָבֵר דִּי תִפּוֹק מִנָּה שִׁכְבַּת זֶרַע: ה' אוֹ־אִישׁ אֲשֶׁר
יִנַּע בְּכָל־שִׁרְץ אֲשֶׁר יִטְמָא־לוֹ אוֹ בְּאֶדָם אֲשֶׁר
יִטְמָא־לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ: אוֹ־אִישׁ אֲשֶׁר יִנַּע
בְּכָל־שִׁרְץ אֲשֶׁר יִטְמָא־לוֹ אוֹ בְּאֶדָם אֲשֶׁר יִטְמָא־
לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ: אוֹ גָבֵר דִּי יִקָּרֵב בְּכָל רִחְשָׂא דִּי
יִסְתָּאֵב לֵה אוֹ בְּאֲנִשָּׂא דִּי יִסְתָּאֵב לֵה לְכָל
סִאכְתָּה: וְנֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּנְעֻבּוֹ וְטִמְאָה עַד־
הָעֶרֶב וְלֹא יֹאכַל מִן־הַקִּדְשִׁים כִּי אִם־רִחֵן
בְּשָׂרוֹ בְּמִיּוֹם: נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּנְעֻבּוֹ וְטִמְאָה עַד־
הָעֶרֶב וְלֹא יֹאכַל מִן־הַקִּדְשִׁים כִּי אִם־רִחֵן בְּשָׂרוֹ
בְּמִיּוֹם: אָנָּשׁ דִּי יִקָּרֵב בַּהּ וְיִהִי מִסָּעֵב עַד רִמְשָׂא
וְלֹא יִיכּוֹל מִן קִדְשִׁיא אֲלֵהֶן אֲסַחִי בְשָׂרָה בְּמִיָּא:
וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִטְהַר וְאַחֲרַי יֹאכַל מִן־הַקִּדְשִׁים
כִּי לַחֲמוֹ הוּא: וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִטְהַר וְאַחֲרַי יֹאכַל
מִן־הַקִּדְשִׁים כִּי לַחֲמוֹ הוּא: וּבִמְעַל שִׁמְשָׁא וְיִדְפִי
וּבִתֵּר כֵּן יִיכּוֹל מִן קִדְשִׁיא אֲרִי לַחֲמָה הוּא:
ה' גִּבְלָהּ וְיִטְרַפָּהּ לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה־בַּהּ אֲנִי יְהוָה:
גִּבְלָהּ וְיִטְרַפָּהּ לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה־בַּהּ אֲנִי יְהוָה:
גִּבְלָהּ וְיִטְרַפָּהּ לֹא יִיכּוֹל לְאִסְתָּאֵב בַּהּ אָנָּה יִי:
ט וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמְרָתִי וְלֹא־יִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא
וּמָתוּ בּוֹ כִּי יַחֲלָהּ אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשִׁים: וְשִׁמְרוּ
אֶת־מִשְׁמְרָתִי וְלֹא־יִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא וּמָתוּ בּוֹ כִּי
יַחֲלָהּ אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשִׁים: וְיִטְרוֹן יֵת מִטְּרַת
מִימְרִי וְלֹא יִקְבְּלוּן עֲלוּהִי חֻבָּא וּיְמוֹתוֹן בַּהּ אֲרִי

יַחֲלָהּ אָנָּה יִי מִקִּדְשִׁהוֹן: י וְכָל־זֶרַח לֹא־יֹאכַל
קִדְשׁ תּוֹשֵׁב בְּתֵן וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל קִדְשׁ: וְכָל־זֶרַח
לֹא־יֹאכַל קִדְשׁ תּוֹשֵׁב בְּתֵן וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל קִדְשׁ:
וְכָל חֲלוּנִי לֹא יִיכּוֹל קִדְשָׂא תּוֹתָבָא דְכִהְנָא
וְאִגִּידָא לֹא יִיכּוֹל קִדְשָׂא: יא וְכֵהֶן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קִנְיָן כְּסָפּוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ וְיִלִּיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ
בְּלַחֲמוֹ: וְכֵהֶן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיָן כְּסָפּוֹ הוּא יֹאכַל
בּוֹ וְיִלִּיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלַחֲמוֹ: וְכֵהֶן אֲרִי יִקְנִי
נֶפֶשׁ קִנְיָן כְּסָפָה הוּא יִיכּוֹל בַּהּ וְיִלִּיד בֵּיתָה אֲנוֹן
יִיכְלוֹן בְּלַחֲמָה: יב וְכֵת־כֵּהֶן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זֶרַח
הוּא בְּתֵרוּמַת הַקִּדְשִׁים לֹא תֹאכַל: וְכֵת־כֵּהֶן
כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זֶרַח הוּא בְּתֵרוּמַת הַקִּדְשִׁים לֹא
תֹאכַל: וְכֵת כֵּהֶן אֲרִי תִהִי לְגָבֵר חֲלוּנִי הִיא
בְּאִפְרָשׁוֹת קִדְשִׁיא לֹא תִיכּוֹל: יג וְכֵת־כֵּהֶן כִּי
תִהְיֶה אֱלֻמָּנָה וּגְרוּשָׁה וְזֶרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה
אֶל־בֵּית אֲבִיהָ כְּנַעֲוִיָּיהָ מִלֶּחֶם אֲבִיהָ תֹאכַל
וְכָל־זֶרַח לֹא־יֹאכַל בּוֹ: וְכֵת־כֵּהֶן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמָּנָה
וּגְרוּשָׁה וְזֶרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה אֶל־בֵּית אֲבִיהָ
כְּנַעֲוִיָּיהָ מִלֶּחֶם אֲבִיהָ תֹאכַל וְכָל־זֶרַח לֹא־יֹאכַל בּוֹ:
וְכֵת כֵּהֶן אֲרִי תִהִי אֲרֻמָּלָא וּמִתְרַכָּא וְכֵר לִית לֵה
וְתַתִּיב לְבֵית אֲבוּהָ כְּרִבִּיּוּתָהָ מִלֶּחֶמָא דְאֲבוּהָ
תִיכּוֹל וְכָל חֲלוּנִי לֹא יִיכּוֹל בַּהּ: יד וְאִישׁ כִּי־יֹאכַל
קִדְשׁ בְּשִׁנְגָּה וְיוֹסֵף חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לַכֵּהֶן
אֶת־הַקִּדְשׁ: וְאִישׁ כִּי־יֹאכַל קִדְשׁ בְּשִׁנְגָּה וְיוֹסֵף
חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לַכֵּהֶן אֶת־הַקִּדְשׁ: וְגָבֵר אֲרִי
יִיכּוֹל קִדְשָׂא בְּשִׁלּוֹ וְיוֹסֵף חֲמִשָּׁה עֲלוּהִי וְיִתֵּן
לְכִהְנָא יֵת קִדְשָׂא: טו וְלֹא יַחֲלָלוּ אֶת־קִדְשִׁי בְּגִי
יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה: וְלֹא יַחֲלָלוּ
אֶת־קִדְשִׁי בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה:
וְלֹא יַחֲלוֹן יֵת קִדְשִׁיא דְכְּנִי יִשְׂרָאֵל יֵת דִּי
יִפְרָשׁוֹן כְּדָם יִי: טז וְהִשְׁיֵאוּ אוֹתָם עֲוֹן אֲשָׁמָה
בְּאֲכָלָם אֶת־קִדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשִׁים:
וְהִשְׁיֵאוּ אוֹתָם עֲוֹן אֲשָׁמָה בְּאֲכָלָם אֶת־קִדְשֵׁיהֶם
כִּי אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשִׁים: וּקְבִלּוֹן עֲלֵיהוֹן עֲוֹנֵן

חובין במיכלהון בסואבא ית קודשיהון ארי אנא
י: מקדשהון: פ

שלישי י: וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר
יהוה אל־משה לאמר: ומליל י: עם משה
למימר: י: דבר אל־אֶהרֹן ואל־בְּנָיו ואל־כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמִן־הֶהָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל־
נְדָרֵיהֶם וּלְכָל־נִדְבוֹתָם אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה
לַעֲלֹה: דבר אל־אֶהרֹן ואל־בְּנָיו ואל־כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמִן־הֶהָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל־נְדָרֵיהֶם
וּלְכָל־נִדְבוֹתָם אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה לַעֲלֹה: מלל
עם אֶהרֹן ועם בְּנוֹהֵי וְעַם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר
לְהוֹן גִּבֹּר גִּבֹּר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן גִּיּוֹרָא בְּיִשְׂרָאֵל
דִּי יִקְרִיב קָרְבָּנָה לְכָל נְדָרֵיהוֹן וּלְכָל נִדְבָתְהוֹן דִּי
יִקְרְבוּן קָדָם י: לַעֲלֹתָ: י: לַרְצוֹנְכֶם תָּמִים וְזָכָר
בִּבְקָר בִּפְשָׂכִים וּבַעֲוִים: לַרְצוֹנְכֶם תָּמִים וְזָכָר
בִּבְקָר בִּפְשָׂכִים וּבַעֲוִים: לַרְעוּא לְכוֹן שְׁלִים
דְּכוּרָא בְּתוּרֵי בְּאֻמְרֵיָא וּבַעֲזֵיָא: כָּל אֲשֶׁר־בּוֹ
מוֹם לֹא תִקְרִיבוּ בִּי־לֹא לַרְצוֹן יְהוָה לָכֶם: כָּל
אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם לֹא תִקְרִיבוּ בִּי־לֹא לַרְצוֹן יְהוָה
לָכֶם: כָּל דִּי בֵּה מוּמָא לֹא תִקְרְבוּן אָרִי לֹא
לַרְעוּא יְהִי לְכוֹן: כֹּא וְאִישׁ בִּי־יִקְרִיב וּבַח־
שְׁלָמִים לַיהוָה לְפָלֵא־נִדְרֵ אוֹ לְנִדְבָה בִּבְקָר אוֹ
בַּצֹּאֵן תָּמִים יְהִי לַרְצוֹן כָּל־מוֹם לֹא יְהִי־בּוֹ:
וְאִישׁ בִּי־יִקְרִיב וּבַח־שְׁלָמִים לַיהוָה לְפָלֵא־נִדְרֵ אוֹ
לְנִדְבָה בִּבְקָר אוֹ בַּצֹּאֵן תָּמִים יְהִי לַרְצוֹן כָּל־מוֹם
לֹא יְהִי־בּוֹ: וּגְבַר אָרִי יִקְרִיב נִכְסַת קוֹדֶשִׁיא קָדָם
י: לְפָרְשָׁא נִדְרָא אוֹ לְנִדְבָתָא בְּתוּרֵי אוֹ בַּעֲזָא
שְׁלִים יְהִי לַרְעוּא כָּל מוּמָא לֹא יְהִי בֵּה: כֹּא עֲזֹרָת
אוֹ שְׁבוּר אוֹ־חֲרוּץ אוֹ־יִפְלֹת אוֹ גֵּרֵב אוֹ יִלְפֹת
לֹא־תִקְרִיבוּ אֵלָה לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא־תִתְּנוּ מֵהֶם
עַל־הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה: עֲזֹרָת אוֹ שְׁבוּר אוֹ־חֲרוּץ
אוֹ־יִפְלֹת אוֹ גֵּרֵב אוֹ יִלְפֹת לֹא־תִקְרִיבוּ אֵלָה

לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא־תִתְּנוּ מֵהֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה:
עֲזֹרָת אוֹ תְּבִיר אוֹ פְּסִיק אוֹ יִפְלֵן אוֹ גֵּרֵב אוֹ חֲזֹן
לֹא תִקְרְבוּן אֵלָין קָדָם י: וְקָרְבָּנָא לֹא תִתְּנוּן
מִנְהוֹן עַל מִדְּבָחָא קָדָם י: כֹּא וְשׁוֹר וְשֶׁה שְׁרוּעַ
וְקָלוֹט נִדְבָה תַעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנִדְרֵ לֹא יִרְצָה:
וְשׁוֹר וְשֶׁה שְׁרוּעַ וְקָלוֹט נִדְבָה תַעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנִדְרֵ
לֹא יִרְצָה: וְתוֹר וְאֻמֵּר יְתִיר וְחִסִּיר נִדְבָחָא תַעֲבֹד
יְתֵה וּלְנִדְרָא לֹא יְהִי לַרְעוּא: כֹּא וּמַעֲזוּד וְכַתוּת
וְנִתּוּק וְכַרּוּת לֹא תִקְרִיבוּ לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא
תַעֲשׂוּ: וּמַעֲזוּד וְכַתוּת וְנִתּוּק וְכַרּוּת לֹא תִקְרִיבוּ
לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: וְדִי מָרִיס וְדִי רָסִיס
וְדִי שְׁלִיף וְדִי גִזִּיר לֹא תִקְרְבוּן קָדָם י: וּבְאַרְצְכוֹן
לֹא תַעֲבֹדוּן: כֹּא וּמִיד בְּיִנְכֹר לֹא תִקְרִיבוּ אֹת־
לָחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־אֵלָה בִּי מִשְׁחָתָם בָּהֶם
מוֹם כֹּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם: וּמִיד בְּיִנְכֹר לֹא תִקְרִיבוּ
אֹת־לָחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־אֵלָה בִּי מִשְׁחָתָם בָּהֶם
מוֹם כֹּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם: וּמִן בֵּר עֲמִמִּין לֹא
תִקְרְבוּן יְת קָרְבָן אֱלֹהֵכוֹן מִכָּל אֵלָין אָרִי
חַבּוּלְהוֹן בְּהוֹן מוּמָא בְּהוֹן לֹא לַרְעוּא יְהוֹן
לְכוֹן: כֹּא וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְיִדְבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל י: עַם מֹשֶׁה
לְמִימַר: כֹּא וְשׁוֹר אוֹ־כִשֵּׁב אוֹ־עֹז בִּי יוֹלֵד וְהָיָה
שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה
יִרְצָה לְקָרְבָן אִשָּׁה לַיהוָה: שׁוֹר אוֹ־כִשֵּׁב אוֹ־עֹז
בִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם
הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקָרְבָן אִשָּׁה לַיהוָה: תוֹר
אוֹ אֻמֵּר אוֹ עֲזָא אָרִי יְתִילִיד וְהִי שְׁבַעַת יוֹמִין
בְּתֵר אִמָּה וּמִיּוֹמָא תְּמִינָא וְהִלְאָה יְתִרְעִי לְקָרְבָא
קָרְבָנָא קָדָם י: כֹּא וְשׁוֹר אוֹ־שֶׁה אֹתוֹ וְאֹת־בְּנָו
לֹא תִשְׁחָטוּ בְּיוֹם אֶחָד: וְשׁוֹר אוֹ־שֶׁה אֹתוֹ
וְאֹת־בְּנָו לֹא תִשְׁחָטוּ בְּיוֹם אֶחָד: וְתוֹרְתָא אוֹ
שִׁיתָא לֵה וּלְכֹרָה לֹא תִפְסוּן בְּיוֹמָא חַד: כֹּא וְכִי־
תִּזְבְּחוּ וּבַח־תוֹרָה לַיהוָה לַרְצוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ:
וּכִי־תִזְבְּחוּ וּבַח־תוֹרָה לַיהוָה לַרְצוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ:

וְאֵרִי תַכְסֹּן נֶכֶסֶת תּוֹדֶמָה קֹדֶם יִי לְרַעְוָה לְכוֹן
תַּכְסֵּנָה: לִבְיֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ
עַד־בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה: בְּיֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ
מִמֶּנּוּ עַד־בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה: בְּיוֹמָא הַהוּא יִתְאַכֵּל לֹא
תִשְׁאֲרוֹן מִנֶּה עַד צַפְרָא אָנָּה יִי: לֹא וְשִׁמְרַתֶּם
מִצּוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: וְשִׁמְרַתֶּם
מִצּוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: וְתִטְרוּן פְּקוּדֵי
וְתַעֲבֹדוּן יְתָהוֹן אָנָּה יִי: לֹא תַחֲלֹל אֶת־שֵׁם
קֹדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶּם: וְלֹא תַחֲלֹל אֶת־שֵׁם קֹדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶּם: וְלֹא
תַחֲלֹלֶן יַת שְׁמָא דְקוּדְשִׁי וְאִתְקַדַּשׁ בְּגוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אָנָּה יִי מִקְדָּשְׁכוֹן: לֹא תִמוּצִיָּא אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹיֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה:
תִּמוּצִיָּא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹיֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: דִּאֲפִיק יִתְכוֹן מֵאֲרַעָא
דְּמִצְרַיִם לְמַהוּי לְכוֹן לֹאֲלֵהָ אָנָּה יִי: פ

רַבִּי אֲוִיבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
דִּבְרֵי אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי
יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
הֵם מוֹעֲדֵי: דִּבְרֵי אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
הֵם מוֹעֲדֵי: מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן
מוֹעֲדֵי דִי תַעֲרַעֲוֹן יְתָהוֹן מַעֲרַעֵי קֹדֶשׁ אֲלֵיךְ
אֲנֹן מוֹעֲדֵי: נִשְׁשֵׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה
וּבְיֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לְיְהוָה בְּכָל
מוֹשְׁבֵיתֵכֶם: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבְיֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לְיְהוָה בְּכָל מוֹשְׁבֵיתֵכֶם: שְׁמָא
יוֹמִין תַּתְּעַבְדַּ עֲבִידָא וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה שַׁבַּת
שַׁבְתָּא מַעֲרַע קֹדֶשׁ כָּל עֲבִידָא לֹא תַעֲבֹדוּן
שַׁבְתָּא הִיא קֹדֶם יִי בְּכָל מוֹתְבִיכֹן: פ וְאֵלֶּה

מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם
בְּמוֹעֲדֵם: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדֵם: אֲלֵיךְ מוֹעֲדֵי דִי מַעֲרַעֵי
קֹדֶשׁ דִּי תַעֲרַעֲוֹן יְתָהוֹן בְּזִמְנֵיהוֹן: ה בְּחֹדֶשׁ
הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ בֵּין הָעָרְבִים
פֶּסַח לְיְהוָה: בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ בֵּין הָעָרְבִים פֶּסַח לְיְהוָה: בְּיָרֵחָא קֳדָמָה
בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר לְיָרֵחָא בֵּין שְׁמִשָּׁא פֶּסַח קֳדָם
יִי: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַזֶּה חֵג
הַמִּצּוֹת לְיְהוָה שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַזֶּה חֵג הַמִּצּוֹת לְיְהוָה
שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ: וּבַחֲמִשַּׁת עָשָׂר
יֻמָּא לְיָרֵחָא הָדִין חֲגָא דְפִטִּירֵיָא קֳדָם יִי שְׁבַעָא
יוֹמִין פִּטִּיר תִּיכְלוּ: וּבְיֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כָּל־מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
בְּיֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כָּל־מְלֹאכָת
עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: בְּיוֹמָא קֳדָמָה מַעֲרַע קֹדֶשׁ
יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פִּלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּן:
ה וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לְיְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּיֹם
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לְיְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּיֹם
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְתִקְרְבוּן קֳרִבָנָא קֳדָם יִי שְׁבַעָא יוֹמִין
בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה מַעֲרַע קֹדֶשׁ כָּל עֲבִידַת פִּלְחָן
לֹא תַעֲבֹדוּן: פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
לְמִימַר: דִּבְרֵי אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וְקִצְרַתֶּם אֶת־קִצְרִיהָ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֹאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: דִּבְרֵי אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
לָכֶם וְקִצְרַתֶּם אֶת־קִצְרִיהָ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֹאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְתִימַר לְהוֹן אֲרִי תַעֲלוֹן לְאַרְעָא דִּי אָנָּה יְהִי לְכוֹן

וּתְחַצְדוּן יֵת חֲצָדָה וְתִיתוֹן יֵת עוֹמְרָא רִישׁ
חֲצָדְכוֹן לָזֶת פְּהֶנָּא: י' וְהִנֵּיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי
יְהוָה לְרֹצְנֶכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת יִנִּיפְנוּ הַכֹּהֵן:
וְהִנֵּיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרֹצְנֶכֶם מִמַּחֲרַת
הַשָּׁבֹת יִנִּיפְנוּ הַכֹּהֵן: וְיָרִים יֵת עוֹמְרָא קָדָם יי
לְרַעְוָא לְכוֹן מִבֶּתֶר יוֹמָא טְבָא וְיִרְמְגָה פְּהֶנָּא:
י' וְעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ
תְּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לַעֲלֹה לַיהוָה: וְעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם
הַנִּיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תְּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לַעֲלֹה
לַיהוָה: וְתַעֲבְדוּן בַּיּוֹמָא דְאַרְמוּתְכוֹן יֵת עוֹמְרָא
אִמֵּר שְׁלִים בַּר שֹׁתָה לַעֲלֹתָא קָדָם יי: י' וּמִנְחָתוֹ
שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן אִשָּׁה לַיהוָה
רֵיחַ נִיחָח וְנִסְכּוֹ יִין רְבִיעֵת תַּחֲוִי: וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי
עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן אִשָּׁה לַיהוָה רֵיחַ
נִיחָח וְנִסְכּוֹ יִין רְבִיעֵת תַּחֲוִי: וּמִנְחָתָהּ תִּרְוִן
עֶשְׂרוֹנִין סֹלֶתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח קֹרְבָנָא קָדָם יי
לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא וְנִסְכָּה חֲמָרָא רְבַעוֹת הֵינָא:
י' וְלֶחֶם וְקֹלִי וְכִרְמָל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה עַד הִבֵּיאֲכֶם אֶת־קֶרְפֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת
עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: וְלֶחֶם וְקֹלִי
וְכִרְמָל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד
הִבֵּיאֲכֶם אֶת־קֶרְפֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: וְלֶחֶם וְקֹלִי וּפְרוֹכֵן לֹא תִיכְלוּן
עַד פֶּרֶן יוֹמָא הַדִּין עַד אִתּוֹאִיכוֹן יֵת קֶרְפֶּן
אֲלֹהֵכוֹן קָם עֲלֵם לְדִרְיֹכוֹן בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוֹן: ס
ט' וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם
הִבֵּיאֲכֶם אֶת־הָעֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת
תְּמִימוֹת תַּהֲיִינָה: וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת
מִיּוֹם הִבֵּיאֲכֶם אֶת־הָעֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת
תְּמִימוֹת תַּהֲיִינָה: וְתִמְנוֹן לְכוֹן מִבֶּתֶר יוֹמָא טְבָא
מִיּוֹם אִתּוֹאִיכוֹן יֵת עוֹמְרָא דְאַרְמוּתָא שְׁבַעַא
שְׁבוּעִין שְׁלָמִין יְהוֹיִן: ט' עַד מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת
הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה
חֲדָשָׁה לַיהוָה: עַד מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת הַשְּׁבִיעִת

תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לַיהוָה: עַד מִבֶּתֶר שְׁבוּעָתָא שְׁבִיעֵתָא תִּמְנוֹן
חֲמִשִּׁין יוֹמִין וְתִקְרְבוּן מִנְחָתָא חֲדָתָא קָדָם יי:
י' מִמּוֹשְׁבַּתֵיכֶם תִּבְיֹאוּ א לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים
שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תַּהֲיִינָה חֲמִין תַּאֲפִינָה
בְּפוּרִים לַיהוָה: מִמּוֹשְׁבַּתֵיכֶם תִּבְיֹאוּ א לֶחֶם
תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תַּהֲיִינָה חֲמִין
תַּאֲפִינָה בְּפוּרִים לַיהוָה: מִמּוֹתְבְּנִיכוֹן תִּיתוֹן לֶחֶם
אַרְמוּתָא תִּרְוִין (גְּרִיצִין) תִּרְוִין עֶשְׂרוֹנִין סֹלֶתָא
יְהוֹיִן חֲמִיעַ יִתְאַפִּין בְּפוּרִין קָדָם יי: י' וְהִקְרַבְתֶּם
עַל־הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כֶּבֶשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה
וּפֶר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה
לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחָח
לַיהוָה: וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כֶּבֶשִׁים
תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפֶר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם
יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם אִשָּׁה רֵיחַ־
נִיחָח לַיהוָה: וְתִקְרְבוּן עַל לֶחֶמָא שְׁבַעַא אֲמִרִין
שְׁלָמִין בְּנֵי שָׁנָא וְתוֹר בַּר תּוֹרִי חַד וְדַכְרִין תִּרְוִין
יְהוֹן עֲלֹתָא קָדָם יי: וּמִנְחָתָהוֹן וְנִסְפִיָּהוֹן קֶרְפֶּן
דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קָדָם יי: י' וְעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־
עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כֶבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה
לְזִבְחַ שְׁלָמִים: וְעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כֶבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחַ שְׁלָמִים:
וְתַעֲבְדוּן צִפִּיר בַּר עֲזִי חַד לַחֲטָאתָא וְתִרְוִין
אֲמִרִין בְּנֵי שָׁנָא לְנִכְסַת קוּדְשָׁא: כ' וְהִנֵּיף
הַכֹּהֵן א אֹתָם עַל־לֶחֶם הַבָּכָרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה עַל־שְׁנֵי כֶבֶשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לִפְתָּן:
וְהִנֵּיף הַכֹּהֵן א אֹתָם עַל־לֶחֶם הַבָּכָרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה עַל־שְׁנֵי כֶבֶשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לִפְתָּן:
וְיָרִים פְּהֶנָּא יְתָהוֹן עַל לֶחֶם בְּפוּרִיָא אַרְמוּתָא
קָדָם יי: עַל תִּרְוִין אֲמִרִין קוּדְשָׁא יְהוֹן קָדָם יי:
לְכַהֲנָא: כ' וּקְרֹאֲתֶם בְּעֶצֶם א הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מַלְאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ
חֶקֶת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבַּתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם:

וּקְרָאתֶם בְּעֶצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כְּלִמְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם
בְּכָל־מוֹשְׁבֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: וּתַעֲרֹעוּן בְּכָרֶן יוֹמָא
הַדִּין מַעֲרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן לֹא
תַעֲבֹדוּן קָנִים עַל־ם כָּל מוֹתַבְּנִיכוֹן לְדִרְיִכוֹן:
כֹּכ וּבְקִצְרֹכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת
שְׂדֶךְ בְּקִצְרֹךְ וּלְקַט קִצִּירֹךְ לֹא תִלְקַט לַעֲנִי
וְלִגְר תַּעֲזוֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּבְקִצְרֹכֶם
אֶת־קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךְ בְּקִצְרֹךְ
וּלְקַט קִצִּירֹךְ לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וְלִגְר תַּעֲזוֹב אֹתָם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּבְמַחְצִדְכוֹן יֵת חֲצָדָא
דְּאַרְעִכוֹן לֹא תִשְׁיָצִי פֶּאֶתָא דְחֻקְלָךְ בְּמַחְצִדְךָ
וּלְקֻטָּא דְחֻצְרֹךְ לֹא תִלְקַט לַעֲנִי וּלְגִיּוֹרֵי תִשְׁבּוֹק
יִתְהוֹן אָנָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: פ כֹּכ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלִי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: כֹּכ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ:
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד
לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־
קֹדֶשׁ: מִלִּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימַר בִּירְחָא
שְׂבִיעָא בְּחַד לִירְחָא יְהִי לְכוֹן גִּיחָא דְיוֹכְרִן
יִבְכָּא מַעֲרַע קָדִישׁ: כֹּכ כְּלִמְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: כְּלִמְלֹאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: כָּל
עֲבִידַת פְּלִחָנָא לֹא תַעֲבֹדוּן וּתַקְרְבוּן קֶרְבָּנָא קָדָם
יְיָ: ס כֹּכ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלִי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר
יְהוָה אֱלִי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
לְמִימַר: כֹּכ אֵלֶּךְ בְּעֶשְׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם
הַכַּפָּרִים הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם
אֶת־נַפְשֵׁיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: אֵלֶּךְ
בְּעֶשְׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכַּפָּרִים הוּא
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֵׁיכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: בְּרַם בְּעֶשְׂוֹר לִירְחָא

שְׂבִיעָא הַדִּין יוֹמָא דְכַפּוּרָא הוּא מַעֲרַע קָדִישׁ
יְהִי לְכוֹן וּתַעֲנוּן יֵת נַפְשֵׁיכֶם וּתַקְרְבוּן קֶרְבָּנָא
קָדָם יְיָ: כֹּכ וְכְלִמְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה כִּי יוֹם כַּפָּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לַפְּנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכְלִמְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כַּפָּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לַפְּנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכָל עֲבִידָא לֹא תַעֲבֹדוּן בְּכָרֶן
יוֹמָא הַדִּין אֲרִי יוֹמָא דְכַפּוּרָא הוּא לְכַפֵּרָא
עֲלֵיכֶם קָדָם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כֹּכ כִּי כְלִי־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
לֹא־תַעֲנֶה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמּוּיָה:
כִּי כְלִי־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־תַעֲנֶה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְנִכְרְתָה מֵעַמּוּיָה: אֲרִי כָל אִנְשָׁא דִּי לֹא מַתְעַנֵּי
בְּכָרֶן יוֹמָא הַדִּין וַיִּשְׁתַּיֵּץ מֵעַמּוּיָה: כֹּכ וְכְלִי־הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כְּלִמְלֹאכָה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְהִאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרַב עַמּוּיָה: וְכָל־
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כְּלִמְלֹאכָה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְהִאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרַב עַמּוּיָה: וְכָל אִנְשָׁא
דִּי תַעֲבֹד כָּל עֲבִידָא בְּכָרֶן יוֹמָא הַדִּין וְאוֹבֵד יֵת
אִנְשָׁא הַהוּא מִגּוֹ עַמּוּיָה: לֹא כְּלִמְלֹאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם:
כְּלִמְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל
מוֹשְׁבֵיכֶם: כָּל עֲבִידָא לֹא תַעֲבֹדוּן קָנִים עַל־ם
לְדִרְיִכוֹן כָּל מוֹתַבְּנִיכוֹן: כֹּכ שַׁבָּת שַׁבָּתוֹן הוּא
לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֵׁיכֶם בְּתַשְׁעָה לַחֹדֶשׁ
בְּעֶרֶב מַעֲרַב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבָּתוֹ שַׁבְּתֻכֶם: שַׁבָּת
שַׁבָּתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֵׁיכֶם בְּתַשְׁעָה
לַחֹדֶשׁ בְּעֶרֶב מַעֲרַב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבָּתוֹ שַׁבְּתֻכֶם:
שַׁבָּת שַׁבְּתָא הוּא לְכוֹן וּתַעֲנוּן יֵת נַפְשֵׁיכֶם
בְּתַשְׁעָא לִירְחָא בְּרַמְשָׁא מְרַמְשָׁא עַד רַמְשָׁא
תְּנוּחִין גִּיחָכוֹן: פ

שִׁישׁ כֹּכ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלִי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֱלִי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
כֹּכ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי יוֹם
לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסִּפּוֹת שַׁבְּעַת יָמִים

לַיהוָה: דְּבַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחַמְשָׁה עָשָׂר
 יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הָיָה חַג הַסִּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים
 לַיהוָה: מִלֵּל עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימָר בְּחַמְשָׁא
 עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא שְׁבִיעָאָה הַדִּין חֲגָא דְּמִטְלִיא
 שִׁבְעַת יוֹמִין קָדָם יי: לֹא בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן מִקְרָא־
 קֹדֶשׁ כְּלִמְלֵאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: בְּיוֹם
 הָרֵאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כְּלִמְלֵאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא
 תַעֲשׂוּ: בְּיוֹמָא קֳדָמָא מַעֲרַע קֹדֶשׁ כָּל עֲבִידַת
 פִּלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּ: לֹא שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרִיבוּ
 אִשָּׁה לַיהוָה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יְהוָה
 לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הוּא
 כְּלִמְלֵאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים
 תִּקְרִיבוּ אִשָּׁה לַיהוָה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ
 יְהוָה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הוּא
 כְּלִמְלֵאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעָא יוֹמִין
 תִּקְרִיבוּן קֳרִבְנָא קָדָם יי: בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה מַעֲרַע
 קֹדֶשׁ יְהִי לְכוֹן וְתִקְרִיבוּן קֳרִבְנָא קָדָם יי: כִּנְשׁ
 תְּהוֹן כָּל עֲבִידַת פִּלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּ: לֹא אֱלֹה
 מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ
 לְהִקְרִיב אִשָּׁה לַיהוָה עֲלָהּ וּמִנְחָה זֶבַח וְנִסְכִּים
 דְּבִרְיוֹם בְּיוֹמוֹ: אֱלֹה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ
 אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהִקְרִיב אִשָּׁה לַיהוָה עֲלָהּ
 וּמִנְחָה זֶבַח וְנִסְכִּים דְּבִרְיוֹם בְּיוֹמוֹ: אֲלִין מוֹעֲדֵי
 דִּי תַעֲרַעוּן יְתַהוֹן מַעֲרַעֵי קֹדֶשׁ לְקִרְבָּא
 קֳרִבְנָא קָדָם יי: עֲלֵתָא וּמִנְחָתָא נִכְסַת קוֹדֶשִׁין
 וְנִסְכִּין פְּתָגָם יוֹם בְּיוֹמָה: לֹא מִלְּבָד שִׁבְתָּת
 יְהוָה וּמִלְּבָד מִתְּנוּתִיכֶם וּמִלְּבָד כְּלִגְדִּירִיכֶם
 וּמִלְּבָד כְּלִגְדִּבְתִּיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה: מִלְּבָד
 שִׁבְתָּת יְהוָה וּמִלְּבָד מִתְּנוּתִיכֶם וּמִלְּבָד כְּלִ-
 גְּדִירִיכֶם וּמִלְּבָד כְּלִגְדִּבְתִּיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה:
 פֶּר שְׂבִיא דִּי וְכֵר מִתְּנִיתִיכֶם וְכֵר כָּל גְּדִירִיכֶם וְכֵר
 כָּל גְּדִבְתִּיכֶם דִּי תִתְּנוּן קָדָם יי: לֹא אִךְ בְּחַמְשָׁה
 עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפֻּכָּם אֶת־
 תְּבוּאָת הָאָרֶץ תַּחֲנוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים

בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שִׁבְתָּתוֹן וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁבְתָּתוֹן:
 אִךְ בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפֻּכָּם
 אֶת־תְּבוּאָת הָאָרֶץ תַּחֲנוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת
 יָמִים בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שִׁבְתָּתוֹן וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁבְתָּתוֹן:
 בְּרַם בְּחַמְשָׁא עָשָׂר יוֹמָא לִירְחָא שְׁבִיעָאָה
 בְּמִכְנָשִׁיכוֹן יְתַעֲלֵל אַרְעָא תַּחֲנוּן יְתַחֲגָא קָדָם
 יי: שִׁבְעָא יוֹמִין בְּיוֹמָא קֳדָמָאָה נִיחָא וּבְיוֹמָא
 תְּמִינָאָה נִיחָא: מוֹלְקָחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן
 פְּרִי עֵץ הָדָר כֶּפֶת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ־עֲבֹת
 וְעֵרְבֵי־נָחַל וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 שִׁבְעַת יָמִים: וְלִקְחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי
 עֵץ הָדָר כֶּפֶת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ־עֲבֹת וְעֵרְבֵי־נָחַל
 וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים:
 וְתִסְבּוּן לְכוֹן בְּיוֹמָא קֳדָמָאָה פְּרִי אֵילָנָא אֲתֵרוּגִין
 וְלִלְבִין וְהַדְסִין וְעֵרְבִין דִּנְחָל וְתַחֲדִין קָדָם יי:
 אֲלֵהֲכוֹן שִׁבְעַת יוֹמִין: מֵא וְחִגְתֶּם אֹתוֹ חַג לַיהוָה
 שִׁבְעַת יָמִים בְּשִׁנָּה חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
 בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַּחֲנוּ אֹתוֹ: וְחִגְתֶּם אֹתוֹ חַג
 לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּשִׁנָּה חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
 בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַּחֲנוּ אֹתוֹ: וְתַחֲנוּן יְתַחֲגָא
 קָדָם יי: שִׁבְעַת יוֹמִין בְּשִׁתָּא קִנְס עֲלֵם לְדִרִיכוֹן
 בִּירְחָא שְׁבִיעָאָה תַּחֲנוּן יְתַחֲגָא: מֵב בְּסִפְתָּ תִּשְׁבּוּ
 שִׁבְעַת יָמִים כְּלִי־הָאֹזֶרָה בְּיִשְׂרָאֵל יִשְׁבּוּ בְּסִפְתָּ:
 בְּסִפְתָּ תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כְּלִי־הָאֹזֶרָה בְּיִשְׂרָאֵל
 יִשְׁבּוּ בְּסִפְתָּ: בְּמִטְלִיא תִּתְּבוּן שִׁבְעַת יוֹמִין כָּל
 יַצִּיקָא בְּיִשְׂרָאֵל יִתְּבוּן בְּמִטְלִיא: מֵג לְמַעַן יִדְּעוּ
 דֹּרֹתֵיכֶם כִּי בְּסִפּוֹת הוֹשְׁבְתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: לְמַעַן יִדְּעוּ דֹּרֹתֵיכֶם כִּי בְּסִפּוֹת
 הוֹשְׁבְתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: בְּדִיל דִּידְעוּן דִּרִיכוֹן
 אֲרִי בְּמִטְלִיּוֹת עֲנְגִי אוֹתְבִית יְתַבְּנִי יִשְׂרָאֵל
 בְּאַפְקוּתִי יְתַהוֹן מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם אֲנָא יי:
 אֲלֵהֲכוֹן: מֵד וְדְּבַר מִשָּׁה אֶת־מַעֲדֵי יְהוָה אֶל־

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מַעְדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּמִלִּיל מֹשֶׁה יַת סֹדֶר מוֹעֲדֵיָא דִּי וְאַלְפִנֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

שביעי א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: ג צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שָׁמֶן זֵית וְךָ פְתִית לְמֶאֱוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְ�רָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שָׁמֶן זֵית וְךָ פְתִית לְמֶאֱוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: פָּקֵד יַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבִּנוּ לָךְ מִשַׁח זֵיתָא דְכִינָא פְתִישָׁא לְאַנְהָרָא לְאַלְלָקָא בּוֹצִינְיָא תְּדִירָא: ג מַחוּיֹן לְפִרְכַּת הָעֵדֻת בְּאַהֲל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן מַעֲרַב עַד־בֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: מַחוּיֹן לְפִרְכַּת הָעֵדֻת בְּאַהֲל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן מַעֲרַב עַד־בֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: מִבְּרָא לְפִרְכָּתָא דְסִמְדוּתָא בְּמִשְׁפָּן זִמְנָא יִסְדֹר יִתָּה אַהֲרֹן מִרְמָשָׁא עַד צִפְרָא קָדָם יי תְּדִירָא קִיָּם עֲלֵם לְדִרְכֹּן: ה עַל הַמִּנְגְּרָה הַהִהָרָה יַעֲרֹךְ אֶת־הַנְּגֹרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד: עַל הַמִּנְגְּרָה הַהִהָרָה יַעֲרֹךְ אֶת־הַנְּגֹרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד: עַל מִנְרָתָא דְכִינָא יִסְדֹר יַת בּוֹצִינְיָא קָדָם יי תְּדִירָא: פ ה וַלְקַחְתָּ סֹלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שִׁתִּים עֲשֶׂהָ חֲלֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִים יִהְיֶה הַחֲלָה הָאֶחָת: וַלְקַחְתָּ סֹלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שִׁתִּים עֲשֶׂהָ חֲלֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִים יִהְיֶה הַחֲלָה הָאֶחָת: וְתֹסֵב סֹלֶתָא וְתִיפִי יִתָּה תִרְתָּא עֲשָׂרִי גְרִיצָן תִּרִין עֶסְרִינִין תְּהִי גְרִיצָתָא חֲדָא: ו וְשִׁמַּתְּ אוֹתָם שִׁתִּים מַעֲרֻכּוֹת שֵׁשׁ הַמַּעֲרֻכָּת עַל הַשִּׁלְחָן הַהוּא לִפְנֵי יְהוָה: וְשִׁמַּתְּ אוֹתָם שִׁתִּים מַעֲרֻכּוֹת שֵׁשׁ הַמַּעֲרֻכָּת עַל הַשִּׁלְחָן הַהוּא לִפְנֵי יְהוָה: וְתִשׁוּי יִתְהוֹן תִּרְתִּין סֹדֶרִין שִׁית סֹדֶרָא עַל פְּתוּרָא דְכִינָא קָדָם יי: ו וְנָתַתְּ עַל־הַמַּעֲרֻכָּת לְבִנְיָה זָפָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָה אֲשֶׁה לִיהוָה: וְנָתַתְּ עַל־הַמַּעֲרֻכָּת לְבִנְיָה זָפָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָה

אֲשֶׁה לִיהוָה: וְתִתֵּן עַל סֹדֶרָא לְבִנְיָא דְכִינָא וְתִתֵּן לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָתָא קֹרְבָנָא קָדָם יי: ה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֻכְנוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֻכְנוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא יִסְדֹרְנָה קָדָם יי תְּדִירָא מִן קָדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיָּם עֲלֵם: ט וְהִיתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וְאֶכְלָהוּ בְּמִקְוֹם קָדֹשׁ כִּי קָדֹשׁ קְדָשִׁים הוּא לוֹ מֵאֲשֵׁי יְהוָה חֲקִיעוֹלָם: וְהִיתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וְאֶכְלָהוּ בְּמִקְוֹם קָדֹשׁ כִּי קָדֹשׁ קְדָשִׁים הוּא לוֹ מֵאֲשֵׁי יְהוָה חֲקִיעוֹלָם: וְתִתֵּן לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וְיִכְלֹנָה בְּאַמֵּר קָדִישׁ אֲרִי קָדֹשׁ קוֹדֶשִׁין הוּא לֵה מִקְרָבְיָא דִּי קִיָּם עֲלֵם: ס וַיֵּצֵא בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִית וְהוּא בְּנֵי־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵאוּ בְּמַחְנֶה בֵּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי: וַיֵּצֵא בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִית וְהוּא בְּנֵי־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵאוּ בְּמַחְנֶה בֵּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי: וַיִּפְּק בְּר אֶתְמָא בֵּת יִשְׂרָאֵל וְהוּא בְּר גִּבֹּר מִצְרָאָה בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵאוּ בְּמִשְׁרִיתָא בְּר אֶתְמָא בֵּת יִשְׂרָאֵל וַיִּגְבְּרָא בְּר יִשְׂרָאֵל: ז וַיִּקָּב בְּנֵי־הָאֲשָׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיִּקְלָל וַיִּבְיֹאוּ אֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֹמִית בִּת־דְּבָרִי לְמִטְהָדָן: וַיִּקָּב בְּנֵי־הָאֲשָׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיִּקְלָל וַיִּבְיֹאוּ אֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֹמִית בִּת־דְּבָרִי לְמִטְהָדָן: וּפְרִשׁ בְּר אֶתְמָא בֵּת יִשְׂרָאֵל יַת שְׁמָא וְאַרְגֹּז וְאַיִתִּיאוּ יִתָּה לֹת מֹשֶׁה וְשׁוּם אִמָּה שְׁלֹמִית בִּת דְּבָרִי לְשַׁבְּטָא דְדָן: י וַיִּנְיַחְהוּ בְּמִשְׁמֶר לְפָרֶשׁ לָהֶם עַל־פִּי יְהוָה: וַיִּנְיַחְהוּ בְּמִשְׁמֶר לְפָרֶשׁ לָהֶם עַל־פִּי יְהוָה: וְאַסְרוּהִי בְּבִית מִטְרָא עַד דִּיתְפָּרֶשׁ לַחוּץ עַל גִּזְרֵת מִימְרָא דִּי: פ י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: י הוּצָא אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּיֹן לְמַחְנֶה וְסִמְכוּ

כִּלְהִשְׁמָעִים אֶת־יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וּרְגָמוֹ אֹתוֹ
כִּלְהֻעָדָה: הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
וְסִמְכוּ כִלְהִשְׁמָעִים אֶת־יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וּרְגָמוֹ
אֹתוֹ כִּלְהֻעָדָה: אָפֶק יֵת דָּאֲרָגוֹ לַמִּבְרָא
לְמִשְׁרִיתָא וְסִמְכוֹן כָּל דִּי שְׁמַעוּ יֵת יְדִיהוֹן עַל
רִישָׁה וּרְגָמוֹן יְתָה כָּל כְּנֻשְׁתָּא: טו וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהָיו
וְנִשְׂא חֲטָאוֹ: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ
אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהָיו וְנִשְׂא חֲטָאוֹ: וְעַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תַּמְלִל לְמִימְרָא גָבֵר גָּבֵר דִּי יִרְגְּזוּ קָדָם
אֱלֹהֵה וְיִקְבֹּל חֻבָּה: טז וְנִקְבַּ שְׁם־יְהוָה מוֹת
יוֹמָת רָגוֹם וּרְגָמוֹבוֹ כִּלְהֻעָדָה כְּגַל פְּאוֹרָח
בְּנִקְבוֹ שְׁם יוֹמָת: וְנִקְבַּ שְׁם־יְהוָה מוֹת יוֹמָת
רָגוֹם וּרְגָמוֹבוֹ כִּלְהֻעָדָה כְּגַל פְּאוֹרָח בְּנִקְבוֹ שְׁם
יוֹמָת: וְדִי פֶרֶשׁ שְׁמָא דִּי יִתְקַטֵּל יִתְקַטֵּל מִרְגָּם
וּרְגָמוֹן בֵּה כָּל כְּנֻשְׁתָּא כְּגִידוּרָא כִּי־צִיבָא
בְּפִרְשׁוֹתָה שְׁמָא יִתְקַטֵּל: יז וְאִישׁ כִּי יַכֵּה כָּל־
נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוֹמָת: וְאִישׁ כִּי יַכֵּה כָּל־נֶפֶשׁ
אָדָם מוֹת יוֹמָת: וְגַבֵּר אָרִי יִקְטוֹל כָּל נֶפֶשׁ
דְּאִנְשָׁא יִתְקַטֵּל יִתְקַטֵּל: יח וּמִכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וּמִכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וְדִי־קַטוֹל נֶפֶשׁ בְּעִירָא
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ חֶלֶף נֶפֶשׁ: יט וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוֹם
בְּעַמּוּתוֹ כְּאִשְׁרֵי עֲשֵׂה כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ: וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן
מוֹם בְּעַמּוּתוֹ כְּאִשְׁרֵי עֲשֵׂה כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ: וְגַבֵּר אָרִי
יִתֵּן מוֹמָא בְּחִבְרָה כְּמָא דִּי עֶבֶד כֵּן יִתְעַבֵּד לֵה:

כִּשְׁכַּר תַּחַת שְׁכַר עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת שֵׁן
כְּאִשְׁרֵי יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם כֵּן יִתֵּן בּוֹ: שְׁכַר תַּחַת
שְׁכַר עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת שֵׁן כְּאִשְׁרֵי יִתֵּן מוֹם
בְּאָדָם כֵּן יִתֵּן בּוֹ: מִבְּרָא חֶלֶף מִבְּרָא עֵינָא חֶלֶף
עֵינָא שְׁנָא חֶלֶף שְׁנָא כְּמָא דִּי יִתֵּן מוֹמָא בְּאִנְשָׁא
כֵּן יִתִּיבָה בֵּה:

מַפְטִיר כּא וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם
יוֹמָת: וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוֹמָת:
וְדִי־קַטוֹל בְּעִירָא יִשְׁלַמְנָה וְדִי־קַטוֹל אִנְשָׁא
יִתְקַטֵּל: כב מִשְׁפָּט אַחֵד יִהְיֶה לָכֶם כְּגַל פְּאוֹרָח
יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: מִשְׁפָּט אַחֵד יִהְיֶה
לָכֶם כְּגַל פְּאוֹרָח יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
דִּינָא חֲדָא יְהִי לְכוֹן כְּגִידוּרָא כִּי־צִיבָא יְהִי אָרִי אָנָּא
יְי אֱלֹהֵינוּ: כג וְיִדְבֹּר מִשֶּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְיוֹצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וּרְגָמוֹ
אֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּאִשְׁרֵי צִוָּה יְהוָה
אֶת־מִשֶּׁה: וְיִדְבֹּר מִשֶּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיוֹצִיאוּ
אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וּרְגָמוֹ אֹתוֹ אֲבָן
וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּאִשְׁרֵי צִוָּה יְהוָה אֶת־מִשֶּׁה:
וּמִלִּיל מִשֶּׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִפְּקִי יֵת דְּאֲרָגוֹ
לְמִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא וּרְגָמוֹ יְתָה אֲכַנָּא וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עָבְדוּ כְּמָא דִּי פִקִּיד יְי יֵת מִשֶּׁה: וְיִדְבֹּר מִשֶּׁה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיוֹצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה וּרְגָמוֹ אֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ
כְּאִשְׁרֵי צִוָּה יְהוָה אֶת־מִשֶּׁה: פ פ פ

קכ"ד פסוקים, עזריאל סימן.

הפטרה לפרשת אמור לקריאה בציבור ולשמו"ת ביחזקאל פרק מד

מד טו וְהַכְּתִנִּים הָלוֹיִם בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִקְדָּשִׁי בְּתַעֲזוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵעַל־
הַמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתִּי וְעָמְדוּ לִפְנֵי הַחֲקִירִי לִי חֶלֶב וְדָם נָאִם אֲדַנִּי יְהוָה: טז הֲמָה יָבֹאוּ
אֶל־מִקְדָּשִׁי וְהֵמָּה יִקְרְבוּ אֶל־שַׁלְחָנִי לְשִׁרְתִּי וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶתִי: יז וְהָיָה כְּבֹאֵם אֶל־שַׁעְרֵי
הַחֲצֵר הַפְּנִימִית בְּגָדֵי פִשְׁתִּים יִלְבָּשׁוּ וְלֹא־יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם צִמְרָם בְּשַׁעְרֵי הַחֲצֵר הַפְּנִימִית
וּבִיתָה: יח פְּאִרֵּי פִשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־רֹאשֵׁם וּמִכְנָסֵי פִשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־מַתְּנֵיהֶם לֹא יַחֲגֹרוּ בִּזְעֵ:

וַיִּבְצְאוּ אֹתָם אֶל־הַחֲצָר הַחִיצוֹנָה אֶל־הַחֲצָר הַחִיצוֹנָה אֶל־הָעַם וַיִּפְשְׁטוּ אֶת־בְּגֵדֵיהֶם אֲשֶׁר־הָמָה מִשְׁרָתָם בָּם וְהִנֵּחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַּת הַקֹּדֶשׁ וּלְבָשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא־יִקְדָּשׁוּ אֶת־הָעַם בְּבִגְדֵיהֶם: ב וְרֹאשָׁם לֹא יַגִּלְחוּ וַיַּרְעוּ לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוּם יִכְסְמוּ אֶת־רֹאשֵׁיהֶם: 11 וַיֵּין לֹא־יִשְׁתּוּ כְּלִי־כֶתֶן בְּבוֹאָם אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית: 12 וְאַלְמֶנֶה וְגִרוּשָׁה לֹא־יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים כִּי אִם־כְּתוּלַת מוֹרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהַאֲלֶמְנָה אֲשֶׁר־תִּהְיֶה אֲלֶמְנָה מִכֶּהֱנָן יִקְחוּ: 13 וְאֶת־עַמִּי יוֹדוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל וּבֵין־טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדִיעִם: 14 וְעַל־רִיב הָמָּה יַעֲמְדוּ לְמוֹשֶׁפֶט בְּמוֹשֶׁפֶט יִשְׁפֹּטוּהוּ וְאֶת־תּוֹרָתִי וְאֶת־חֻקֹּתַי בְּכָל־מוֹעֲדֵי יִשְׁמְרוּ וְאֶת־שִׁבְתוֹתַי יִקְדָּשׁוּ: 15 וְאַל־מֵת אָדָם לֹא יָבוֹא לְטָמְאָה כִּי אִם־לְאָב וּלְאִם וּלְבֵן וּלְבַת לְאִחָה וּלְאִחֹת אֲשֶׁר־לֹא־הִיָּתָה לְאִישׁ וַיִּמָּאֻ: 16 וְאַחֲרֵי טַהֲרָתוֹ שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ־לוֹ: 17 וּבְיוֹם בָּאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית לְשֶׁרֶת בְּקֹדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ נָאֻם אֲדֹנִי יְהוָה: 18 וְהִיָּתָה לָהֶם לְנַחֲלָה אֲנִי נִחַלְתָם וְאַחֲזָה לֹא־תִתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזָּתָם: 19 חֲמוֹנָהּ וְהַחֲטָאת וְהָאִשָּׁם הָמָּה יֹאכְלוּם וְכָל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה: 20 וְרֹאשִׁית פֶּלֶאֱבֹרִי כָּל וְכָל־תְּרוֹמַת כָּל מִכְּלֵ תְּרוֹמֹתֵיכֶם לִפְנֵינִים יִהְיֶה וְרֹאשִׁית עֲרִיסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לִפְנֵן לְהִנִּיחַ בְּרֹכָה אֶל־בֵּיתְךָ: 21 כָּל־גִּבְלָהּ וּטְרָפָה מִן־הָעוֹף וּמִן־הַבְּהֵמָה לֹא יֹאכְלוּ הַכֹּהֲנִים:

לוח חב"ד

יום שישי

חי אייר – ל"ג בעומר

- בל"ג בעומר נהגו למסור לרבי בקשות לזכות לילדים¹, ומשפחות רבות זכו להיפקד בזכות זה.

שבת קודש פרשת אמור

יט אייר

- לאחר תפילת מנחה אומרים פרק רביעי מפרקי אבות.

- בתפילות היום לא אומרים תחנון¹.
- ביום זה מוסיפים באופן מיוחד בנתינת צדקה².
- כמו כן, הרבי עודד לתת לצדקה במספר 18 (ל"ג בעומר הוא יום ח"י באייר), לומר את מזמור ל"ג בתהלים, ולהוסיף בלימוד התורה בפרשת השבוע, ובפרט בשיעור היומי של יום זה³.

1. סידור אדמו"ר¹.

2. 'תורת-מנחם - התועדויות' תשמ"ה ח"ג עמ' 2017, וראה גם 'התועדויות' תשמ"ח ח"ג עמ' 319.

3. לקוטי-שיחות, כרך לב, עמ' 254.

4. ע"פ ספר-המנהגים עמ' 43, והיום 'יום' ל"ג בעומר.

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', י"ח באייר	3:18	4:20	4:46	5:50	9:08	12:37	13:12	19:32.0	19:59
ש"ק, י"ט באייר	3:16	4:19	4:45	5:49	9:08	12:37	13:12	19:32.7	19:59
א', כ' באייר	3:15	4:18	4:44	5:49	9:07	12:37	13:12	19:33.3	20:00
ב', כ"א באייר	3:14	4:18	4:43	5:48	9:07	12:37	13:12	19:34.0	20:01
ג', כ"ב באייר	3:13	4:17	4:43	5:48	9:07	12:37	13:12	19:34.7	20:02
ד', כ"ג באייר	3:12	4:16	4:42	5:47	9:07	12:37	13:12	19:35.3	20:02
ה', כ"ד באייר	3:11	4:15	4:41	5:47	9:06	12:38	13:12	19:36.0	20:03
ו', כ"ה באייר	3:10	4:14	4:41	5:46	9:06	12:38	13:13	19:36.6	20:04

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם י"ח באייר ה'תשפ"ה – כ"ה באייר ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ח באייר	הל' אישות פרק כג-כה.	הל' גזילה ואבידה פרק ח.	מ"ע ריב.
ש"ק	י"ט באייר	הל' גירושין.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ט.	מ"ע רכב.
א'	כ' באייר	פרק ד-ו.	פרק י.	מ"ע רכב.
ב'	כ"א באייר	פרק ז-ט.	פרק יא.	מל"ת שנו.
ג'	כ"ב באייר	פרק י-יב.	פרק יב.	מל"ת שנו.
ד'	כ"ג באייר	פרק יג. הל' יבום וחליצה.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יג.	מל"ת שנו. מ"ע רטז.
ה'	כ"ד באייר	פרק ג-ה.	פרק יד.	מ"ע ריז.
ו'	כ"ה באייר	פרק ו-ח.	פרק טו.	מל"ת שנו.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
אמור	18:50	20:09	19:12	20:12	19:03	20:13	19:10	20:10
בהר בחוקותי	18:54	20:15	19:17	20:17	19:08	20:19	19:15	20:15

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש